

NASLOV—ADDRESS:

Glasilo K. S. K. Jednote
6117 St. Clair Ave.
CLEVELAND, OHIO

Telefoni: 214-0000, 214-0001

Največji slovenski tednik
v Združenih državah
ameriških

The largest Slovenian
Weekly in the United
States of America

OF THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION

Kranjsko - Slovenska Katoliška Jednota

Je prva in najstarejša
slovenska bratska pod-
porna organizacija v
Ameriki

Posljuje že 38. leto

Glasilo K. S. K. J. JE:

"Vse za vero, dom in
narod!"

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1912 at the Post Office at Cleveland, Ohio. Under the Act of August 24, 1912. Accepted for mailing at Special rate of Postage Provided for in Section 1103, Act of October 3rd, 1917. Authorized on May 22nd, 1918.

Ste. 27 — No. 27

CLEVELAND, O., 7. JULIJA (JULY), 1931

LETO (VOLUME) XVII.

CLEVELANDSKE NOVICE

—Eno izmed najstarejših slovenskih podpornih društev v Clevelandu, društvo sv. Vida, št. 25 KSKJ priredi prihodnjo nedeljo, dne 12. julija na Spelkotovem prostoru svoj redni letni piknik. Iz današnjega tozadevnega posebnega vabila posnemamo, da bo dobil vsak član društva na piknikovem prostoru poleg že prejetih pivskih tiketov še za 50 centov takih tiketov in sicer zastoj. Ali ni to imenitno! Upamo, da bo ta dan pri Spelkotovih številno udeležencev, ki se bodo lahko imenitno bavali. Čitajte tudi tozadevni oglas na drugi strani današnje izdaje.

—Dne 1. julija se je podal na trimesečni obisk v staro domovino prvi kaplan fare Matere Božje v Collinwoodu, Rev. Milan Slaje. V prvi vrsti bo obiskal svoje sorodnike v Celju ter okoličnice, tako se gotovo tudi pridružil izletnikom K. S. K. Jednote, ko bodo dne 19. julija v Ljubljani praznovali velik Baragov dan. Srečno pot in srečen povratek.

—Drugi sin urednika našega lista Vincent A. Zupan, ki je bil zadnji dve leti zaposlen pri departmentu, veltrovinu Gimbel Brothers v Pittsburgu, Pa., se bo koncem tega tedna zopet za stalno vrnil v Cleveland, ker je dobil službo pomožnega nakupovalca hišne opreme pri znani Higbee department trgovini, ki gradi za več milijonov vredno poslopje in lokale poleg nove Union Terminal postaje. Med 60 ponudniki ali prosilci je bil navedenec izbran za to važno službo.

—Prvo zmago povodom slovesne otvoritve novega mestnega stadiona v Clevelandu je dne 3. julija dosegel ameriški Slovenec in sicer naš znani rokoborec Frank (Simms) Simončič. Tekom dveh minut je pri rokoborbi podrl na tla svojega tekmeča Joseph Vincha iz Bostona, Mass. Vsi angleški lokalni listi so prinesli Frankovo sliko in o njegovi zmagi povoljno poročali. Mr. Simms je dobil za svoje junjsko delo \$1.000. Da, v resnici: Slovenska kri ne sfali!

Smrtna kosa: Po daljši bolezni je preminul dne 29. junija Frank Mramor, star 53 let, stanujoč na 18224 East Park Drive blizu 185. ceste. Tu zapuša soprogo, hčer Mary, omoženo Heglar, sina Antona in brata v Wiloughby. Ranjki je bil rojen v vasi Selšček, fara Begunje pri Cerkljici, kjer zapuša dve sstri. Clevelander je bival 24 let.

—Dne 1. julija zjutraj je umrl v State bolnici rojak John Šega, star 36 let in samski. Nahajal se je v tej bolnici celih 13. Doma je bil iz Žlebiča pri Ribnici. V Ameriki je bival 18 let. Tu kaj zapuša brata Antona Šega, 700 E. 159th St., v stari domovini pa mater, brata Franceta in sestro Marjeto. Bil je član društva sv. Vida, št. 25 KSKJ. —Dne 3. julija zvečer je umrl Joseph Gornik (po domače Kondare), star 63 let, doma iz Martinjaka pri Cerkljici. V Clevelandu je bival 29 let. Tu zapuša enega sina, v starem kraju pa soprogo in tri hčere. —Dne 4.

TRIUMF SLOVENSKE PESMI

In tako se je zopet zgodilo, da je naša mila slovenska pesem po radio donela širom Združenih držav in Kanade in sicer po takem sistemu, da je isto lahko slišal vsak lastnik radio aparata.

V New Yorku, kjer imajo tudi izborne pevce in glasbenike, se je pred tremi tedni osnovala posebna skupina Jugoslovancev pod imenom "The Balkan Mountain Men," katero je najela znana Narodna radio razposiljevalna korporacija (National Broadcasting Corporation), da vsako nedeljo nastopi za pol ure s krasnim jugoslovanskim programom, in sicer od 2:30 do 3. ure popoldne.

Kar našim ušesom nismo mogli verjeti, ko smo zadnjo nedeljo popoldne z velike clevelandske radio postaje WTAM začeli eno izmed najbolj milih, znanih in ganljivih slovenskih narodnih pesmi "Po jezeru bliz Triglav," katero sta nad vse fino v duetu zapela dva člana navedene skupine naših "Balkan"skih gorjancev ali bribovcev. Tenor je pel Mr. Ivan Rubić, rod iz Domžal, ki je naš javnosti že dobro znan po svojih nastopih pri koncertih ali po gramofonskih ploščah. Mr. Ribič ima v resnici krasen tenor.

Druga slovenska pesem je bila znana zdravica "Bratci veseli vsi," katero se je proizvajalo v moškem zboru s spremljevanjem tamburšev. Tudi ta pesem zasluži vso pohvalo.

Pri tem je treba vpoštevati dejstvo, da National Broadcasting korporacija v New Yorku razposilja potom drugih mrežnih postaj svoj program po celi Ameriki; torej je biser naše slovenske pesmi zopet lahko šlo na milijone in milijone poslušalcev, ter se isti čudilo.

Ne pozabite urediti svoj radio aparat zopet prihodnjo nedeljo z NBC, oddajno postajo v New Yorku in sicer popoldne ob pol tretji uri; gotovo vas bodo naši vrli newyorški rojaki zopet iznenadili.

Julija popoldne je umrla v Lake side bolnici 16-letna Kristina Kranjc, starejša hčerka John in Frances Kranjc, 1377 E. 47th St. Bolehala je tri leta na srčni bolezni. V bolnici se je nahajala zadnje tri mesece. Polec staršev zapuša tri sestre, Frances, Lena in Louise. —Dne 5. julija zjutraj je umrla v Fairview bolnici 20-letna Sophie Madjarac, ki je prinesla na svet dne 15. junija že tretjega otroka. Takoj po porodu so jo odpeljali v bolnico, kjer je sedaj umrla, dočim otrok živi in je videti prav zdrav. Polec soproga Johna zapuša ranjaka starše in brata. Naj v miru počivajo!

—Dne 30. junija se je družina Dr. Antona Škurja v naši novi v Ljubljani pomnožila za enega člana in sicer za prvega sinčka, Tončka Ivana, valed česar je osebito sobrat Dr. Škur zelo ponosen. Naravno, da je mladega Tončka zelo veselja tudi srečna mati in njegovi dve sestrici. Naše prav iskrene čestitke!

NADEBUDNA ROJAKA

Iz naše clevelandske metropole se čuje večkrat kaj izvanrednega in posebnega; zadnje čase tudi iz krogov naše mlajše generacije.

Za dame omenjamo dva slučaja in sicer Mr. William F. Petroviča in Mr. Rudolph J. Grosela.

Mr. W. F. Petrovič je bil te dni na priporočilo nekega ohiškega kongresnika imenovan, da vstopi v Naval Academy, to je mornarična akademija, v kateri se vežbajo mladi fantje, da postanejo častniki na ameriških vojnih ladjah. Mladi William F. Petrovič je sin dobro poznatih Mr. in Mrs. Frank Petrovič, ki sta oba umrla, in brat Frank Petroviča, 903 E. 137th St., Cleveland, O. Pred zadnjo nedeljo je bodočega kadeta sprejelo večje število mladinskih prijateljev na kolodvor, odkoder se je odpeljal v Annapolis, Md., kjer se nahaja mornariška akademija. Tam so ga najprvo zdravniško preiskali, nakar pridejo štiri leta težkih študij. Nekaj časa, predno je William odšel, so mu prijatelji priredili na domu Mr. in Mrs. Anthony Vihar, 12704 Astor Ave., Cleveland, prijetno zabavo, kjer so se veselo zabavali. "Billy" je bil svoje dni učenec slovenske farne šole sv. Vida, kjer je dobil prvo vzgojo od šolskih sester Notre Dame. Pozneje je študiral v St. Mary's šoli v West Parku, pod vodstvom St. Mary's sester. Graduiral je pa iz Collinwood višje šole v letu 1930.

Mr. Petrovič je drugi ameriški Slovenec kot gojenec mornariške akademije; prvi je bil tudi naš Ohajčan Mr. Mirko Pavlič iz Rittman, O. (blizu Barbertona), ki bo že prihodnje leto graduiral.

Gorinavedeni Mr. R. J. Grosel je pa prvi diplomiran slovenski arhitekt v Clevelandu, sin dobro poznane družine Mr. in Mrs. John Grosel, 14821 Pepper Ave. Mladi Mr. Grosel je dospel iz stare domovine dne 4. maja, 1921, in je tu takoj začel hoditi v šole. Obiskoval je najprvo East Clark ljudsko šolo, potem pa Collinwood višjo šolo. Dne 21. oktobra, 1923 je dobil od Chicago Technical kolegija diplomu za načrtno risanje in proračunanje za stroške zgradb. Dne 12. maja, 1929, je dobil diplomu od Y. M. C. A. v Clevelandu za arhitekturne zgradbe, in 9. junija, 1931, je pa graduiral na Carnegie tehn. kol. maj deset let v Ameriki, pa je prišel z odliko skozi ameriške tehnične višje šole.

Obema vrlima in nadebudnima mladeničema izražamo naše čestitke, tako tudi njunim ponosnim rediteljem.

Wilsonov spomenik na Poljskem

Poznan, Poljska, 4. julija. —Tukaj je bil danes na slovesen način odkrit spomenik pokojnemu ameriškiemu predsedniku Woodrow Wilsonu, katerega je naročil Ignac Paderewski, prvi, oziroma bivši predsednik Poljske republike. Te slavnosti se je udeležila tudi soproga pokojnega predsednika Wilsona.

20-LETNICA SLOVENSKE ŽUPNIJE

Dne 4. julija so naši rojaki v krasni naselbini Sheboygan, Wis., obhajali dvojen praznik: spominski dan ameriške Neodvisnosti in 20-letnico, odkar je bila ondota cerkev sv. Cirila in Metoda dožidana.

Kakor znano, je bil ustanovnik te fare Rev. James Cherne, ki še vedno ali do danes na isti pastiruje v splošno zadovoljnost svojih ovčic.

Rev. Cherne je v "Amerikanskem Slovencu" priobčil nastopno kratko zgodovino svoje fare: "Naša župnija je bila ustanovljena v marcu, leta 1910. Prvo leto smo začasno imeli službo božjo v kapeli sv. Petra Klaverja cerkvi. Prvo sv. mašo v slovenski cerkvi smo obhajali na cvetno nedeljo, 9. aprila, 1911. V jeseni, 26. novembra je pomožni škof Rt. Rev. Koudelka blagoslovil cerkev sv. Cirila in Metoda. Father Sojar, tedanji župnik sv. Stefana v Chicagu je bil pri tej priliki slavnostni govornik.

"Leta 1913 smo naročili nove zvone v Ljubljani. Isti čas sem bil na obisku pri svojih starših v domovini in sem čul čarobno zvonjenje naših zvonov na ljubljanskem gradu. Slovensko so bili blagoslovljeni po nadškofu Rt. Rev. Sebastian Messmer 2. novembra, 1913. Krasni govor, ki ga je imel ob tej priložnosti Rev. Sojar, se je sedaj v spominu pri naših ljudeh.

"Naselbina je rastle in treba je bilo misliti na lastno župnijsko šolo. Z delom se je začelo leta 1916. Bil je vojni čas; delo je bilo radi tega zažrto. Vojni kamen je bil blagoslovljen leta 1918. Šola kot taka je bila dožidana na zunaj in je tako ostala več let. Leta 1919 in 1920 sem bil premeščen na hrvatsko župnijo v Milwaukee. Po nadškofovem ukazu sem se vrnil v Sheboygan z naročilom, da se šola spopolni za poduk.

"Leta 1922 so se zavzele vse katoliške župnije in vse mesto za veliki bazar v prid naše šole. V blagajno za našo šolo je prišlo \$9.000. Naši zvesti farani so se isto leto zavzeli za odplačevanje cerkvenega dolga. Vse to je bilo izmed vseh slovenskih naselbin najuspešnejši korak. Počutili smo se vaj kakor ena srečna družina. Leta 1923 je bila otvorjena šola v poduk slovenske mladine pod vodstvom slovenskih sester iz Maribora. Naša šola je osemrazrednica in se je izkazala v teku svojega obstoja kot pravi blagoslov fare.

"Ne smemo pozabiti našega pokopališča in lepe Zelene doline. Brez dvoma je to najlepše slovensko pokopališče v Ameriki. Naša slavna Zelena dolina ob žuborečem potoku, opremljena z novim vodovodom, turškimi gradom in tremi modernimi stojnicami, katerih ena služi za pečenje klobas in še kaj boljšega, je nam v ponos in se v tem ne more nobena slovenska naselbina primerjati z njo.

"Kdor pozna slovenske razmere Amerike, ve, da ni nobena slovenska župnija napredovala v zadnjih 20 letih tako uspešno kot sheboyganska. Vsa čast in

IZ KATOLISKEGA SVETA

V Wellingtonu, Nova Zelandija živi najstarejši katoliški škof na svetu, in sicer Most Rev. Francisek M. Redwood, nadškof, ki je star že 93 let. V škofa je bil posvečen pred 57 leti. Ta starost katoliških cerkvenih prelatoev se je leta 1926 tudi udeležil mednarodnega evharističnega kongresa v Chicagu, Illinois.

†Rev. Karl Wohlfart, profesor jezikov v Nazareth Hall, St. Paul, Minn., ima v svoji zbirki posebne vrste sv. Pismo, ki je spisan v Hindu jeziku na listih palmirja drevesa in sešito skupaj.

†Na svoji misijonski postaji v Shaoou na Kitajskem je bil nedavno od komunistov ubit nemški katoliški misijonar Rev. Melhijor Geser, iz reda salvatorijancev.

†Iz Pariza se poroča, da je sindikat francoskih časnikarjev an svoji letni seji dne 14. junija, 1931 sestavil in odposlal italijanski vladi oster protest zaradi krivičnega postopanja s sv. Stolicu in katolici v Italiji.

†V Združenih državah ameriških je 145 katoliških semenišč, v katerih se je lansko leto učilo za duhovniško službo 17.616 dijakov.

†Znana De Paul katoliška univerza v Chicagu, Ill., je zopet otvorila za počitniško ali poletno sezono svoj pouk v 120 različnih razredih. To šolo obiskuje v tem času nad 2.000 dijakov.

†Ko je dne 19. junija Rev. Van Helden maševal v kapelici sv. Jožefa, v Rice Lake, Wis., ga je pri tem zadela kap. Nesrečnej se je glavo udaril ob rob altarja in se zgrudil mrtev na tla.

†V mestu Providence, R. I., ima tamkajšnja telefonska družba posebno operatorico, ki kliče samo duhovnike v slučaju kake nesreče. Družba ima poseben seznam duhovnikov vseh veroizpovedanj, da lahko ustreže na vsak klic.

†Bivši nadporočnik avstrijske armade F. Lipa, ki se je udeležil tudi minule svetovne vojne, je svojo vojaško uniformo zamenjal z redovniško. Meseca junija letos, je daroval novo sv. mašo kot oče Therastus v samostanu karmelitov na Dunaju.

†V Parizu nameravajo zgraditi krasno katedralo v spomin rešiteljce Francije sv. Joane of Arc (Devica Orleanske). Cerkev bo stala poleg kapele sv. Denisa, kjer je Devica Orleanska prvič molila dosepešva v Parizu. Častno predsedništvo odbora za gradbo nove cerkve je prevzela soproga francoskega predsednika P. Doumerja.

priznanje našim dobrim faranom! Vašo požrtvovalnost je Bog obilo poplačal in mirno lahko zrete v bodočnost. V vaši cerkvi in šoli ste si postavili krasen spomenik, ki bo še našim otrokom dolgo pričal o ljubezni njihovih staršev do Boga in slovenskega naroda.

"Rev. J. Cherne"

Uredništvo Glasilo kliče povodom te obletnice: Bog živi in ohrani vso vrlo sheboygansko župnijo!

RAZNE VESTI

Max Schmeling zmagal
Povodom otvoritve velikega mestnega stadiona v Clevelandu dne 3. julija, se je zvečer v areni istega vršila tekma za svetovno prvenstvo v rokoborbi med Amerikancem W. L. Striblingom in Nemcem Max Schmelingom.

Te rokoborbe se je udeležilo okrog 37.000 gledalcev, ki so plačali \$349,415 za vstopnino. Sedeži so bili po \$25, \$12,50, \$5 in \$3. Od skupne svote bo dobila zvezna vlada \$75.000 na davku.

Rokoborba se je vršila v 15 nastopih, trajajoča 45 minut, v kateri je sijajno zmagal dosedanj svetovni šampion Schmeling, za kar je prejel \$106,138 nagrade, njegov premagani nasprotnik Stribling pa \$33,168.

Schmeling se bo dne 17. septembra zopet spoprijel in sicer z Italijanom Carnero, menda tudi v Clevelandu: iz Amerike je odpotoval dne 7. julija na parniku Hamburg American črte.

Nepopisno veselje v Nemčiji
Berlin, 4. julija. — Ko se je zvedelo, da je Max Schmeling ponovno postal svetovni šampion rokoborbe, je nastalo po celi deželi nepopisno veselje. Ljudstvo je ta dan z Amerikanci obhajalo praznik 4. julija, toda po svojem ali s tem, ker je proslavljalo Schmelingovo zmago. Vsi nemški dnevniki so prinesli sliko svojega rojaka Schmelinga na prvi strani in mu posvetili cele članke v pozdrav. Vest o Schmelingovi zmagi je Nemce bolj razveselila kakor pa ponudba Amerike o znanem moratoriju.

Žrtve 4. julija
Letos je v Združenih državah zahtevalo praznovanje 4. julija 354 človeških žrtve. Pri rabi umetnega ognja je bilo ubitih osem, ranjenih 508, drugi so ta dan utonili, bili povoženi od avtomobilov ali so se ponesrečili v aeroplanih.

†Provincijalna vlada v Quebecu, Kanada, je naprosila red dominikancev, naj se bere slovesna sv. maša zadušnica za nedavno umrli kardinalom Rouleau-jem iz Quebeca, kar se bo vršilo dne 9. julija.

†V mestu Augusta, Ga., je dne 29. junija, 1931 pel novo mašo Rev. Sebastian Doris, O. S. B. Nova maša kakega katoliškega duhovnika se ni vršila v označenem mestu že tekom zadnjih 60 let, kar je pač redek slučaj za tako veliko mesto.

Prebivalstvo Jugoslavije narašča

Beograd, Jugoslavija, 20. junija. —Soglasno z zadnjim ljudskim štetjem, ima Jugoslavija 13.930.000 prebivalcev. Leta 1921 jih je imela dva milijona manj.

AGITIRAJTE ZA MLADINSKI ODDELEK!

Ali imate že svojega otroka zavarovanega pri naši Jednoti? AGITIRAJMO ZA MLADINSKI ODDELEK!

VESTI IZ JUGOSLAVIJE

Novi grobovi. Po zelo mučni bolezni je umrl 70-letni Franc Hrašar iz Ihana. — Preminul je v Gornjem gradu od kapi zadet Venek Janez, zidar v Dol-Suhl. — V Muro je v temi zašel in utonil trgovski pomočnik Josip Šinkovec, doma iz Virštana v Šmarju pri Jelšah. — V Zabnicah pod Sv. Višarjami je 5. junija umrl kremenit krščanski mož g. Janez Ehrlich v visoki starosti 90 let. Njegova vera je bila globoka vera prepričanega katoličana, ki je povsod, v vsakem slučaju popolnoma neustrašeno zagovarjal krščanska načela in njihove predstavnike. — V Senožetih pri postaji Jevnici je odšel na drugi svet znani posestnik, gostilničar in trgovec g. Valentin Jemec. — Za vedno je zapustil dolino solza g. Franjo Pograjc, ravnatelj podružnice Vzajemne zavarovalnice v Celju. — V Notranjih Goricah je preminula Helena Dolinar, rojena Novak, soproga gostilničarja in posestnika. — V Ljubljani je odšel po plačilo na drugi svet znani gostilničar g. Jožef Cotič, star borec krščanskega socializma.

Strela je ubila, ko je ob grmenju tekel, Alojzija Klasina, malega posestnika v Zlatolcih. Ko je vedril pod neko streho v Frankolovem je udarila strela in ubila 35 letnega posestnika Ivana Novačana.

Dva delavca je povozil brzovlak, vozeč iz Maribora v Ljubljano in sicer na železniškem mostu pri Laškem. Delavca sta bila na železniškem mostu, ko je pridrvel z ene strani osebni vlak. Temu sta se delavca umaknila na drugi tir. V tistem hipu je pridrvel z druge strani brzovlak, ki se je na mostu križal z osebnim in povozil oba delavca, ki sta bila takoj mrtva. Truplo enega je vrglo v Savinjo. Oba ponesrečenca sta bila sezonska delavca. Eden je Franc Košir, rojen 27. decembra 1903 v Dolu pri Hrastniku, drugi pa Albert Bukovec, rojen 24. aprila 1901 v St. Pavlu pri Prebrodu. Oba ponesrečenca sta bila samska.

Zgorela je lepa domačija posestnika Martina Ogolina iz Cerovca pri Metliki.

Tri hiše so do tal pogorele na Jesenici pri Račah, v bivši Stajerski. Prizadehi so posestnik Franc Viher, Ivan Prelog in Ana Vauhnikova.

220 ameriških Slovencev obišče koncem junija Jugoslavijo. V imenu Rafaelove družbe se bosta odpeljala rojakom nasproti v francosko pristanišče Cherbourg gg. katehet Tome in dr. Vurnik. Ameriški Slovenci pridejo v Ljubljano 29. junija z brzovlakom z Jesenic ob 8.40 zjutraj.

Ljudsko štetje. Po uradnih poročilih šteje Slovenija 1 milijon 120.584 prebivalcev. Premoč ženskega spola znaša 40.000. Nastalo je število inozemcev in južnih Jugoslovancev. Deveta obletnica poroke Nj. veličanstva kralja Aleksandra in kraljice Marije je bila 8. junija. — Kralj, kraljica in kraljevič so prišli 14. junija na Bled.

(Dolge na 5. strani)

DRUŠTVENA NAZNAKA

Vabilo na piknik

Vljudo vabimo vse člane in članice društva sv. Vida, št. 25 KSKJ in vse druge rojake in rojakinje od blizu in daleč, da se udeležijo piknika, katerega priredi naše društvo v nedeljo, 12. julija na prijaznih Špelkotovih prostorih.

Kakor se vselej, tako bodo tudi sedaj Vidovci vse najboljše pripravili za lačne želodce in suha grla, da bo lahko vsak zadovoljen. Kdor si bo hotel pete in podplate nabrusiti, se bo lahko zavrtel, ker bo dobro poznani Jack Zorvec orkester proizvajal vsakovrstne poskočnice.

Torej bo dovolj zabave in prijaznega veselja. Nihče naj ne pozabi prihodnje nedelje 12. julija. Truk za delavce bo čakal pred Knausovo dvorano ob 10. uri dopoldne; in potem od 1. ure naprej bo truk čakal na koncu St. Clair-Nottingham poulične kare, da bo spremil goste in vas pripeljal do prostora piknika. Za one, ki se hoste udeležili s svojimi avtomobili, pa vozite po St. Clair Ave. do prostora, ki se nahaja na 25580 St. Clair Ave.

In še nekaj! Vsač član in članica, ki se udeleži piknika, bo dobil za 50 centov pikniških tiketov brezplačno, kakor je bilo sklenjeno na letni seji; toda se mora vsak posamezni član ali članica sam osebno zgledati pri tajniku na vrtu, ker je bilo sklenjeno na mesečni seji, da noben član ne dobi tiketa za drugega člana, temveč vsak samo sam za sebe. Upamo, da je to dovolj pojasnila za vsakega in če kateremu ta sklep se ne ugaja, naj se nikar ne pritožuje temveč se naj za naprej bolj redno udeležuje seji in naj izrazi svoje mnenje, da se bo potem tako ukrenilo, da bo za vse bolj prav.

Torej ne pozabite dneva in prostora in pripeljite s seboj tudi svojo družino in sosedo, ker vas bomo z veseljem pričakovali in vam kličemo že naprej: Dobrodošli 12. julija na Špelkotovi farmi!

Na veselje svidenje!

Odbor.

Iz urada društva Jezus Dobri Pastir, št. 32, Enumclaw, Wash.

Na naši zadnji mesečni seji se je vrnilo vse v redu; le žal, da se niso vsi člani in članice iste udeležili, kar dela dosti preglavice tajniku. Prosim vas torej, dragi mi bratje in sestre, udeležite se seje, saj se ista vrši samo enkrat na mesec. To bi moralo vendar vsakega navdušiti in razveseliti, da se na seji kaj mesečnega pogovorimo, kar je v našo lastno korist.

Dalje opozarjam one, ki se niso poravnali aseptoma, da to kmalu izvršijo; tajnik nikakor ne želi, da bi se naša društvena blagajna krajšala ali manjšala; tega gotovo tudi ne želijo dobri člani in članice. Mislim, da je bolj lahko plačati vsak mesec sproti, kakor pa dva ali tri skupaj. Aseptoma mora biti Jednoti redno plačan vsak mesec kakor davki na sodnji. Prosim vas torej, da to izvolite vpoštevati.

S sobratiskim pozdravom,

John Polynar, tajnik.

Društvo sv. Alojzija, št. 47, Chicago, Ill.

Članstvo našega društva je v ljudo vabljeno, da se udeležijo polletne seje v soboto, dne 11. julija v navadnih prostorih. Na tej seji bo prečitan polletni društveni račun, in ni več kakor prav, da članstvo osebno sliči ter se prepriča o društvenem stanju ter poslovanju.

V imenu društva upam in želim pozornost od strani letih članov, ki ste prejeli pismeni opomin glede poravnave aseptoma in ki se še niste na ta opomin odzvali, da storite svojo dolžnost do društva ter tajniku prikrajšate nepotrebno pisarenje; to je neprijetno delo, ki obrodi tudi

nezadovoljnost. Kdor se ne upošteva opomina, naj si posodič sam sebi pripiše, če bo sumpandran.

Člani društva so v osiru pisanja prijavili se po na obliki med seji doletni seji nedostojnost za člane in članice kakor pa sploh zamore kak član zahtevati. Ker je toja naravila društvo dolžnost do svojih članov in članic, bodimo tudi tako do sledni, da izvršujemo kot člani in članice tudi naše dolžnosti do društva.

Naše društvo spada v Baragovo Zvezo. Kakor znano, bodo naši Jednotni izletniki obhajali Baragov dan v Ljubljani dne 19. julija, ob enem bo pa Baragov dan tudi v Lemontu, Ill., na ameriških slovenskih Brezjah in sicer ravno isti dan (19. julija). Kdor ima čas in prilikost, naj se za gotovo udeležijo te slavnosti v Lemontu. S pozdravom.

Joseph Kremesec, tajnik.

Društvo sv. Družine, št. 109, West Alliquippa, Pa.

Dragi mi sobratje in sestre, osobito oni, ki ste oddaljeni:

Naznanjam vam, da smo izgubili enega sobrata iz naše družine in sicer člana John Fatur, ki je bil tudi že predsednik našega društva.

Dne 22. junija je doma opravil žensko delo, da je pral kot vsak teden, ker ima vedno bolj boleho ženo. Ko je prišel po stopnicah gor, se je zgrudil za det od kapi in bil na mestu mrtve ob 1:30 popoldne.

Tako smo tudi v strahu pričakovali, da bo tudi njegova žena podlegla smrti vsled prevelikega razburjenja in strahu, toda zdaj se ji bolešno stanje boljša. Pokojnik zapuša ženo Josipino, sinove: Johna, Edwarda in Adolfa ter hčer Ivanko.

V imenu našega društva se lepo zahvaljujem vsem, ki ste prišli pokojnika krogiti in ki ste mu prinesli tako lepe vence v zadnji pozdrav. Lepa hvala tudi društvu št. 122 SNPJ za venco in veliko udeležbo pri pogrebu.

Pogreb se je vršil 24. junija na pokopališču sv. Jožefa.

Tako se tudi v imenu družine pokojnika lepo zahvalim vsem, ki ste dali svoje avtomobile pri pogrebu brezplačno na razpolago. Dalje iskrena hvala vsem onim ženam, ki ste njegovo bolano ženo tolažile in bile pri nji ponoči. Torej še enkrat vsem skupaj srčna hvala!

Tebi, pokojni nam sobrat pa kličemo: Mir in pokoj Tvoji duši!

John Yager, tajnik.

Društvo sv. Valentina, št. 145, Beaver Falls, Pa.

Ker je na minuli redni mesečni seji bilo jako malo članov, zato bom poročal tukaj, kaj se je sklenilo. Sklenjeno je bilo, da bo naše društvo letos obhajalo 20-letnico obstanka in sicer meseca septembra. Kakor sem šele sedaj pronašel iz zapisnika, je bilo to društvo ustanovljeno dne 3. septembra, 1911, a ne 11. septembra, kakor označeno na društvenih regaliah in na drugih stvareh.

Torej vas prosim, če je vam le mogoče, udeležite se prihodnje seje dne 12. julija, da določimo, kdaj in kje hočemo praznovati svojo 20-letnico? To niso sicer dolga leta, toda koliko je naše društvo v tem času že prestalo; bilo je že na razpadu, toda hvala Bogu je precej močno in veliko za našo malo naselbino. Zgodovino ali začetek tega društva bom v Glasilu pričel poročati že meseca avgusta.

Dalje. Kakor vam je znano, smo imeli zaradi deževnega vremena piknik šele 21. junija. Sicer ni bila velika udeležba vsled slabih časov, toda vseeno smo naredili dovoljen prebitek za našo društveno blagajno. Zato se v imenu društva lepo zahvaljujem vsem, ki so se trudili za prireditve in postrežbo, da se je stvar tako dobro obnesla. Posebna hvala gre pa našim članom, ki so nam pomagali pri prireditvi in postrežbi.

Kakor vam je znano, smo imeli zaradi deževnega vremena piknik šele 21. junija. Sicer ni bila velika udeležba vsled slabih časov, toda vseeno smo naredili dovoljen prebitek za našo društveno blagajno. Zato se v imenu društva lepo zahvaljujem vsem, ki so se trudili za prireditve in postrežbo, da se je stvar tako dobro obnesla. Posebna hvala gre pa našim članom, ki so nam pomagali pri prireditvi in postrežbi.

Društvo sv. Miklaja, edinstveni svetnik, 193, Pittsburgh, Pa. Članstvo ovoga odtaka se poziva na redovitu sjednici 12. julija. Brati i sestre, ovi je polugodišnja sjednica i biti će izdati izdatka i primitka za šest mjeseci. Zato je dužnost svakog člana i članice da prisustvuje. Po društvenih pravila svaki član i članica, koji ne prisustvuje trojmesečni sjednici, spada pod globu 25 centi, isprika je samo bolest i rad.

Dalje bi vas molio, koji ste zaostali svojom uplatom više mjeseci, da uplatite čim prije. Svi znamo da su slaba vremena, i upravo u slabih časi je više bolnih i više mrtvih. Naš odjelak je zakopao u mater zemlju tri člana i dve članice ove godine. Tako i bolestne podpore isplatio veliku svotu \$1,410 za šest mjeseci. Svaki mora da prizna da bolest i smrt nema smilovanja prema siromaku, zato što slabo radi. Vas, koji više mjeseci rugujete svoje aseptente, opominjam da jih uplatite dok nije prekasno.

Vam javljam žalostnu vijest, da je umro naš član Anton Komar iz duge bolesti. Pokojnik je bio rođen godine 1891 u selu Sibi Dolac, Dalmacija. Pokojni brat je pristupio u naš odsjek 12. oktobra, 1924. Pokopan na 22. juna na sv. Nikole groblju u Millvale, Pa. Pokoj Ti vječni, brate! Bila Ti lahka zemlja, a Tvojog rodbini naše bratsko sočуще.

Thomas Belanich, tajnik.

ZAHVALA

Društvo sv. Jožefa, št. 169, Cleveland, O.

V zadnji naši uradni zahvali smo pozabili izreči lepo zahvalo in priznanje znani slovenski cvetličarski tvrdki Slapnik & Sinovi v Clevelandu, ker je pri proslavi naše desetletnice dala rože za cerkev brezplačno, da je bil na ta način altar lepo ozaljšan. Tvrdo Slapnik & Sinovi vsem toplu priporočamo, ker gre našemu slovenskemu občinstvu v raznih slučajih rada na roke.

Za odbor:

Pavel Kogovšek, tajnik.

ČESTITKE JEDNOTINEGA PREDSEDNIKA

društvu sv. Jožefa, št. 169 k 10-letnici

V zadnji izdaji smo pri poročili o slavnosti desetletnice društva sv. Jožefa, št. 169, Cleveland, O., omenili nekaj glavnih uradnikov, ki so poslali označeno društvu svoje čestitke.

Zdi se nam umestno, da dobesedno objavimo lepo pismo, katero je poslal glavni predsednik brat Frank Opeka temu društvu povodom te slavnosti in katero je bilo med drugimi prečitano popoldne na banketu. Isto se glasi sledeče:

"Čenjeno društvo sv. Jožefa, št. 169:

"Zaradi odhoda v staro domovino, mi je nemogoče udeležiti se lepe slavnosti 10-letnice obstanka Vašega tako napredujočega društva. Želel bi biti danes med Vami, da bi z Vami proslavil ta pomembni dan, katerega obhaja največje društvo naše K. S. K. Jednote.

"Ker me pa naša mati Jednota kliče v staro domovino, da jo tamkaj zastopam. Vas prosim, da mi oprostite mojo odsotnost. Čestitam Vam na tako ogromnem napredku, katerega ste dosegli v teku 10 let in tako postali največje društvo spadajoče v našo Jednoto. Vaša mati Jednota se danes raduje z Vami in Vas blagoslavlja.

"V imenu Jednote iskreno čestitam vsem uradnikom društva sv. Jožefa, št. 169 in vsem posameznim članom in članicam tega lepega društva, ki tako agilno deluje tekom zadnjih let. Zeno Vam kličem: Le tako

naprej po našem poti v korist našega katoliškega naroda, v čast in počast Vašega društva in v povodjo naše matere K. S. K. Jednote!

"Ostajam a sobratiskim pobrataskim pozdravi Vam v dani:

"Frank Opeka, glavni predsednik KSKJ."

Iz urada društva sv. Martina, št. 178, Chicago, Ill.

Vsem članom tem potom naznanjam, da se vrši naša redna mesečna seja v nedeljo popoldan dne 12. julija v navadnih prostorih. Na tej seji imamo več važnih stvari za rešiti in ker se na tej seji predloži polletni račun poslovanja našega društva, zato se vsi člani vabijo, da se te seje udeležijo v obilnem številu.

Vse člane, kateri so zaostali s plačevanjem članarine, opozarjam, da to gotovo poravnajo pri tej seji; ako je pa kateremu članu v resnici nemogoče mesečno redno plačevati, se pa naj oglasi pri meni na domu, ali pa naj svojo zadevo predloži na prihodnji seji. Vsi člani se pa naj zavedajo, da se mora tajnik vsakega društva ravnati po gotovih pravilih v zadevi plačevanja članarine; torej član, kateri to svojo dolžnost zanemari, ne da bi se o pravem času opravičil, se naj v slučaju suspendacije nikar ne jezi na tajnika.

Nadalje prosim vse one, kateri so spremenili svoj naslov, da mi svoj novi naslov čim prej javijo, da tako zamorem biti v pisni zvezi z vsemi člani.

Se enkrat torej opozarjam na važnost prihodnje seje in pričakujem obilne udeležbe.

Bratski pozdrav,

Josip Farkas, tajnik.

2011 W. 22d St.

Društvo sv. Križa, št. 214, Cleveland, O.

Vabilo na piknik

Naše društvo priredi svoj redni letni piknik dne 12. julija, na drugo nedeljo tekočega meseca na prijaznih prostorih rojaka Frank Železnika. Kje je ta prostor, je gotovo vsakemu znano, blizu onega mostu, kjer se je že večkrat vršil naš piknik.

V prvi vrsti vabimo vse člane in članice našega društva, da se udeležijo tega piknika, prav tako ujudno vabimo tudi naše prijatelje in sosedo iz Newburga ter St. Clairja. Pridite enkrat sem na zapadno stran mesta in boste videli, kako se mi tukaj imamo. Pripravljeni odbor bo imel vse v oskrbi, da bo vsak cenjeni udeleženec (ka) dobro postrežen; na razpolago bo okusna pijača ter tudi prigrizek, za plašajne bo pa igrala fina godba. Vstopnina je prosta, ker go bolj slabi časi. Kličemo vsem skupaj: Na veselje svidenje in dobro nam došli na tem pikniku!

Za odbor:

Frank Stepic, tajnik.

DOPISI

NAŠEMU POKOJNEMU SOBRTU V SPOMIN

Ambridge, Pa. — Na praznik sv. Alojzija dne 21. junija t. l. je solnce z vso svojo lepoto ogrevalo zemljo tako krasno, kakor je narava vse to uredila. Proti večeru, ko se je črno solnce ravno nagibalo k zatonu in nam pošiljalo svoj zadnji pozdrav iz gore, je zvon naše farne cerkve Presveteга Odršenika žalostno naznanjal, da je z današnjim solčnim zatonom zatonilo v vednost tudi življenje našega dobrega in blagega mladeniča, ki je za vedno vzel slovo iz te solne doline.

Smrt. — Kako občutna in strašna beseda, da skoro vsakega pretrese, če isto omeni! Le za hip se je oglasila označena dan v naši naselbini, toda ta njen obisk je zanj bil usoden. Istrgala je iz naše sredine uzornega, nadebudnega in življenja polnega mladeniča Josip

Rosenbergerja ml. v njegovi najlepši življenjski dobi, starih komaj 21 let. Moral se je na ukaz usode podati tja, odkoder ni več vrniti.

Pokojni Josip Rosenberger ml. je bil v resnici vzor vrliga ameriško-slovenskega mladeniča; blag, mil in vsepovsod ljub, den, da se je prikupil vsem, ki so bili z njim v dotik. Na usoden dan se je skupina mladeničev iz Ambridge podala v West Alliquippa, kjer so igrali Mush Ball igro za prvenstvo med različni društvi za prvo polovico sezone. Po igri, oskromno pa zmagi, katero so si priborili naši fantje, h kateri je veliko pripomogel pokojni Josip Rosenberger ml., se je pričela mala zabava, ki se vrši povsod, kjer se nahaja mladeni. Pri tej priliki je eden izmed navzočih svetoval malo kopalno zabavo v reki Ohio.

Sveda, onim, ki so imeli pri sebi kopalno obleko, se je ta svet dopadel in med temi je bil tudi naš nesrečni Josip. Vredini reke je stala tadja (Sand Digger), ki je kopal iz dna reke svež pesek in istega nalagala za prevoz; ta ladja je bila last Rodgers Sand & Gravel kompanije. Nekateri izmed fantov so že priplavali do krova ladje; za njimi je bil tudi nesrečni Josip. Ko se je uspel iz vode ter se oprijel ladje, se je parnik začel pomikati; Sunk ladje je povzročil, da je izbil držaj mokrih rok tega plavca, ki se je držal krova ladje in nesrečni Josip je zdrsil v vodo in takoj zaklical na pomoč. Njegovi tovariši, ki so bili na krovu, so takoj poskakali v vodo z vrvi. Anton Grandover, njegov najboljši prijatelj, je skočil popolnoma oblečen v reko, da ga reši; toda bilo je že prepozno, ker ga je ladja pokrila med valove, par njegovih tovarišev pa se je le težavo rešilo iz valov. To se je zgodilo točno ob 6. uri zvečer.

Ko solnce šlo je za goro, prižgalo zvezde je nebo, skovir na gori je zapel, nekdo slovo je s sveta vzel. Požarna bramba je prihitela na pomoč, toda vse zaman; truplo nesrečnega so iskali cele tri ure in ga našli šele ob devetih zvečer in ga potem položili v naročje njegove prestrašene matere, ki je ravno isti dan obhajala svoj 43. rojstni dan. Kako hud udarec za materino srce! Pred par urami dan obhajala na usodno pot. Objubil ji je, da prinese domov zmago tekmovalne igre ali prvenstvo. Zmaga je bila v resnici, toda drugi so njega mrtvega prinesli domov...

Vsi so prihajali, le njega ni bilo... Na praznik sv. Janeza Krstnika dne 24. junija se je začel sprevod pomikati proti farni cerkvi, kjer je daroval peto sv. mašo zadušnico naš dogmaji duhovnik Rev. Herkel ob asistenci Rev. Sabujeskijski in Rev. Slaje-ta. To mašo je naročilo društvo Reveliers, kojega je bil pokojni Josip tudi dober član. Po sv. maši se je začel sprevod pomikati (dolga deset mestnih blokov) proti pokopališču sv. Martina v Fair Oaks. Istega se je udeležila ogromna množica ljudi, kar priča, da je bil pokojnik zelo priljubljen med Slovenci kakor tudi med tujerodci. Svež, toda prerano izkopan grob je že oddaleč kazal zadnje bivaljske našemu dobru nepozabnemu Jos. Rosenbergerju ml.

Tam gori ob cerkvičeli beli, smo v črno zemljo ga deli... Pokojnik je bil neumoren delavec na društvenem polju, pošast, blaga duša, ki je vedno imel pred očmi dobrobit svojega bližnjega, ravnal se rad po zapovedi našega božjega Učenika: Ljubi svojega bližnjega

kakor sebe. Ose in mati sta izgubila svoj najdražji zaklad na svetu, svojega ljubljene sina in ga je družbo Dobri Pastir št. 183 KSKJ je izgubilo agilnega, neustrahljivega in za napredok društva ter Jednote vedno delujočega člana.

Staršem, pokojnika izrekam v imenu društva ter v svojem imenu globoko sožalje, pokojnik pa naj v miru počiva in večna luč naj mu sveti!

Zivljenja tvojega načrt, velike upe, nade, prekrizala je bridka smrt, ki jemlje tudi mlade.

Počivaj v miru v grudi tej Ti rodni, vedno dragi! Spomin na Tebe za vselej ohranjen naj bo blagi!

C. F. Grosdeck, tajnik društva št. 183.

PUEBLSKE NOVICE

Puebla, Colo. — Tropica se je oddržala tudi v Pueblu, ter se udeležila slovenskega izleta v staro domovino. Naš slavček, na katerega smo prav lahko ponosni, g. John Germ, gotovo porablja prijetno pot v domovino v svojo korist in še bolj v korist svojemu narodu. Cisto udomačen Američan, izredno uspešen vodnik svojih, se zna pridružiti vsakovrstnim državljanom, kjer se deluje za javno korist, sedaj brezdomno nabira, kakor pridna čebelica vse blage nazore in značajna vodila svojih vrstnikov v rojstni deželi. Kdor res zna nekaj in ni blazno napihnen povsod išče zlata zrnja, je vedno dovozen za duševne zaklade.

Ana Princ, skrbna udova in modra mati si je vendar slednjic privoščila obisk svojega očeta in svojega milega Žužemberka. Hvaležni otroci, sedaj vsi dorasli, priščno želijo svoji materi, da se malo razvedri in povesele v mili domovini. Njena družnica je sposobna spoznati, da prinese materno potovanje res velik prid in napredek za prihodnja leta.

Mr. Anton Prelesnik in soproga Neža sta tudi med temi srečnimi, da pogledata še zadnji krat lepo Dobropolje in zanimive pokrajine v Jugoslaviji. Mrs. Franca Petkovšek bo napravila svojim hčerkam Danijeli in Bernardki veliko veselja, katere je vzela s sabo. Deklici, 19 in 7 ste že toliko stari, da si pridobite prijetne, nemiljive vtise, ki ju bodo koristno spremljali celo življenje. Srečno pot vsem in vesel povratek.

Frolic, vsakoletno veselico na cerkvenem vrtu imamo letos 19. 21., 23. in 26. julija. Obe nedelje se bo vršilo tudi popoldan, med tednom dva dni samo zvečer. Ni vredno jamrati zaradi slabih časov, naredimo drug drugega še bolj otožnega. Z božjo pomočjo in s pridnim sodelovanjem bomo že kaj dosegli. Cerkevni vrt bo krasno razsvetljen, nočno temo prepodimo s stotero lučicami, vse je prepreženo s električnimi žicami. Cerkveni odbor je odločil štiri krasne dobrote za srečne tikete, v raznih prodajalnih oddelkih se bodo oddajala nabrana darila.

Vsi so prihajali, le njega ni bilo... Na praznik sv. Janeza Krstnika dne 24. junija se je začel sprevod pomikati proti farni cerkvi, kjer je daroval peto sv. mašo zadušnico naš dogmaji duhovnik Rev. Herkel ob asistenci Rev. Sabujeskijski in Rev. Slaje-ta. To mašo je naročilo društvo Reveliers, kojega je bil pokojni Josip tudi dober član. Po sv. maši se je začel sprevod pomikati (dolga deset mestnih blokov) proti pokopališču sv. Martina v Fair Oaks. Istega se je udeležila ogromna množica ljudi, kar priča, da je bil pokojnik zelo priljubljen med Slovenci kakor tudi med tujerodci. Svež, toda prerano izkopan grob je že oddaleč kazal zadnje bivaljske našemu dobru nepozabnemu Jos. Rosenbergerju ml.

Tam gori ob cerkvičeli beli, smo v črno zemljo ga deli... Pokojnik je bil neumoren delavec na društvenem polju, pošast, blaga duša, ki je vedno imel pred očmi dobrobit svojega bližnjega, ravnal se rad po zapovedi našega božjega Učenika: Ljubi svojega bližnjega

kakor sebe. Ose in mati sta izgubila svoj najdražji zaklad na svetu, svojega ljubljene sina in ga je družbo Dobri Pastir št. 183 KSKJ je izgubilo agilnega, neustrahljivega in za napredok društva ter Jednote vedno delujočega člana.

Staršem, pokojnika izrekam v imenu društva ter v svojem imenu globoko sožalje, pokojnik pa naj v miru počiva in večna luč naj mu sveti!

Zivljenja tvojega načrt, velike upe, nade, prekrizala je bridka smrt, ki jemlje tudi mlade.

Počivaj v miru v grudi tej Ti rodni, vedno dragi! Spomin na Tebe za vselej ohranjen naj bo blagi!

C. F. Grosdeck, tajnik društva št. 183.

VABILO NA PIKNIK

Društvo sv. Vida št. 25 K. S. K. J.

Cleveland, O., priredi

VELIK PIKNIK

V NEDELJO DNE 12. JULIJA

NA ŠPELKOTOKOVI FARMI

25580 St. Clair Ave. (Noble, O.)

Vljudo vabimo vse naše člane in članice, tako tudi vse rojake in rojakinje od blizu in daleč, da nas posetite na tem pikniku. Zabave v hladni seni, na kegljaču in na plesišču bo dosti za vse; tako bo tudi za vse lačne in žejne laborno preskrbljeno. Torej na veselje svidenje.

Kateri nimate svojih avtomobilov, vzemite St. Clair-Nottingham karo do konca, tam vas bo pa še čakal od 1. ure naprej Kosecev truk, da vas pripelje na piknikov prostor.

Še enkrat vas prijazno vabi

ODBOR

lombula, kino, kegljače in še več kratkočasnih iger bo razveseljevalo naše prijatelje. Vstopnina je prosta. Naj pride vsak, četudi nima dosti v žepu, saj "spendajo" drugi, katerim je sreča sedaj malo bolj mila. Pridimo skupaj, da se naši farani še bolj spoznajo in spriznajo. Pripravljeni odbor.

Willard, Wis. — Vihar, kakršnega ne pomni najstarejši tukaj živeči farmerji, je divjal tukaj okoli dne 19. junija. Pridrvel je z veliko naglico. Nebo se je potemnilo in vedeli smo, da bo nekaj hudega. Nekako pred šesto uro popoldne je začelo grmeti in treskati. Vihar pa je podiral drevje in poslopja. Dež je lil, kakor bi ga iz skafa zivala. Bilo je zares nekaj groznega. Koder je vihar divjal, je zapustil za seboj šledove, ki bodo še leta in leta ostali. Porušenihi je mnogo poslopij. Po gozdu je drevje kar s koreninami izruvano. Pogled na vrtove je žalosten; mnogo sadnega drevja je polomljenega. Ob cestah leži vse navskriž polomljeno in izruvano drevje. Poročil se bo Mr. Ludwig Jordan, sin ugledne Jordanove družine, z gđ. Elizabeth Shambrock.

Pred kratkim časom je hodil tukaj okrog neki Adamich iz Ely, Minn., in prodajal podobne (sohe) raznih svetnikov, s pretevzo, da dela to za samostan v Lemontu, Ill. Govoril je vsakemu na srce tako, da je marsikateri kupil, češ, saj gre v pomoč za dobro stvar. Izvedeli smo pa, da je vse to grda laž, ker oo. frančiškani o tem ničesar ne vedo. Rekel je, da ga je v to napotil misijonar, č. g. Odilo. — Adamich, le še pridi sem na Willard, boš videl kaj znamo.

V nedeljo dne 28. junija se je vršilo slovesno sv. obhajilo naše šolske mladine v resnici na slovesen način. Po cerkvenem obredu so bili slovesno obhajanci in njih stariši povabljeni v cerkveno dvorano na okusen obed, katerega so pripravile članice Altarnega društva.

Dne 29. junija je bil za znano Artachevo družino pomemben dan, ko se je njih hčerka poročila. Bog daj mnogo sreče nji ter njenemu izvoljencu!

S pozdravom,

L. P.

ŠEST DNI PREKO OCEANA

Naljubljeni in najbolj upodani pot za potovanja na ogromnih parnikih:

Ile de France July 11 Aug. 1 4:30 P. M. 11 A. M.

Paris July 18 Aug. 16 8 P. M. 1 A. M.

Otroci od leve na desno: Vida, Ana, Ljilja in Helena

Družinsko slavlje

Pri znani družini Louis in Ana Koželj na 721 E. 155. cesti v Collinwoodu, O., je bilo pred zadnjo nedeljo, dne 21. junija, vse dobro razpoloženo in veselo povodom obhajanja redkega domačega družinskega slavlja. Ponosen oče in mati sta ta dan praznovala 10-letnico poroke. Večno življenjsko zvestobo sta si prisegla pred altarjem v cerkvi Matere Božje v Collinwoodu dne 20. junija 1921; poročne obrede je izvršil tedanji župnik Rev. Joseph Škur.

Poleg te slavnosti so zaeno ta dan obhajali tudi godovni dan hišnega gospodarja, dalje god edinega sinkota, ter god hčerke Vide, ki je bila krščena v počast sedanjega collinwoodskega župnika Rev. Vitusa Hribarja; starejša hčerka Helena je pa označena dan (21. junija t. l.) opravila prvo sv. obhajilo.

Sobrat Louis Koželj je doma iz vasi Vrhe pri Krki na Dolenskem, prav blizu izvira Krke iz znane Polančeve hiše. Semkaj v Ameriko je prišel leta 1913. Kakor znano je bil brat Koželj soustanovnik sedanjega največjega društva K. S. K. Jednote, društva sv. Jožefa št. 169, in zaenot tudi prvi predsednik. Tedaj je bilo delovanje v Collinwoodu za katoliška društva bolj oteženo, ker je ondi prevladoval se socializem; danes kmalu ne bo ondi o socializmu ne duha ne sluha.

Mrs. Ana Koželj, sestra znane slovenskega odvetnika v Clevelandu Mr. Louisa Zužeka, ki je za gorinavedeno društvo že tudi dosti dobrega stori, je bila rojena v Retjah št. 1 pri Velikih Laščah kot najmlajši družinski otrok (dvanajsti). Iz te obče znane in ugledne Zužekove družine in bližnjih sorodnikov je izšlo že pet duhovnikov, in sicer Dr. Fr. Terhan, profesor na škofijskih zavodih v št. Vidu nad Ljubljano (bratranec našega clevelandskega odvetnika Louisa Zužeka), drugi bratranec je misijonar in jezuit Rev. Al. Zužek v Ljubljani; sin enega bratrance Zužekovih je pa katehet na gimnaziji v Kranju, in sicer Rev. Josip Zužek; tako je tudi bližnji sorodnik Zužekovih upravitelj ljubljanskega semenišča Rev. Janez Lesar.

Brat Mr. Zužka in Mrs. Koželj, Ivan Zužek, je živel pred nekaj leti tudi v Collinwoodu, a se je zatem preselil v Kirland Lake, Ont. je ustanovil društvo sv. Alojzija št. 223 KSKJ ter bil dlje časa tajnik ter predsednik označenega društva. Rojaki v Kirland Lake ga imajo zelo radi ker jim rad pomaga v različnih zadevah kot tolmač. Lansko leto smo ga videli na konvenciji KSKJ v Waukeganu kot delegata onega društva. Iz naših konven-

nih paberkov se osobito spominjamo mojstra Ivan Zužeka, ker je v plesni dvorani naši znani Kuharjevi Marjanci odpadlo peto popravil. Brat Ivan Zužek se je šele pred nedavnim poročil in živi nad vse srečno ter zadovoljno v novem stanu. Starejši brat Zužekovih, Mr. Frank Zužek, ki živi v Durango, Colo., ter je tudi zelo aktiven na narodnem in društvenem polju.

Te slavnosti se je udeležilo veliko prijateljev in znancev, kakor tudi Rev. V. Hribar in Rev. M. Slaje, ki so v najlepših besedah voščili srečni in veseli Koželjovi družini še mnogo takih obletnic. Le škoda, da se tudi urednik Glasila ni mogel zabavati z drugimi do ranega jutra. Bog živi in ohrani vrljo Koželjevo družino in vse Zužkove!

AMERIŠKI SLOVENEK, VIŠJEŠOLSKI PROFESOR

Canonsburg, Pa. — Na seji društva sv. Jeronima, št. 153 KSKJ, je bilo sklenjeno, da članstvo našega društva javno izrazi svoje častno priznanje in sicer potom našega Glasila svojemu sobratu John Bevcu, ki je dne 8. junija t. l. graduiral na državnem kolegiju (Pennsylvania State College).

John Bevec

Sobrat Bevec je dovršil javno (Public) šolo v naši naselbini Strabane, Pa., zatem tri leta višjo šolo v Linden in eno leto na Cecil, Pa., nato pa državni kolegij, kakor gori označeno, kjer je graduiral z odliko ali častno in dobil diplomu za profesorja višjih šol in kolegijev; postal je Bachelor of Arts.

Sobrat Bevec je bil rojen dne 25. maja 1907 v Canonsburgu, Pa. V mladinski oddelk našega društva je pristopil, ko je bil ta oddelk ustanovljen; dopolnilni 16. leto, je pa postal član odraškega oddelka. Bil je vedno dober član našega društva, kar upamo, da bo tudi v bodoče. Žalibože, da ni njegove dobre

in skrinje naših vol med šivimi; kako bi bila tudi ona vesela tega srečnega sinovega trenutka? Navedena je umrla že pred enim letom; bodi ji ohranjen najbližji spomin!

Zaeno irekamo udane čestitke vsej Bevevi družini, kajti ravno v njih hiši je bilo društvo sv. Jeronima št. 153 KSKJ ustanovljeno. Seveda, naše najlaksrenejše čestitke pa gredo našemu nadbudnemu in ponosnemu sobratu, profesorju John Bevcu. Naše društvo je nanj zelo ponosno. Želimo mu vse najboljše v njegovem poklicu in mnogo uspeha!

Sobrat John Bevec je brat našega društvenega tajnika brata Antona Beveca, ki že več let vrši tajniške posle.

Gornje vrstice potrjuje podpisani društveni odbor:

M. F. Tomsic, predsednik,
Anthony F. Bevec, tajnik,
Anton Tomsic, blagajnik.
(Pečat)

SLOVENEK ZADAVIL SLOVENKO V CHICAGU

Chicago. — Nenavaden zločin v naši naselbini se je dogodil pred enim tednom, ki je pa ostal skrit do zadnjega četrtka. Frank Cankor ali Cankar je zadavil 58-letno vdovo Katarino Albreht v njenem stanovanju, 658 W. Grand ave., na severni strani mesta. Po storjenem činu je Cankor pobegnil v Milwaukee, toda tam je bil aretiran, ko se je policiji zdel sumljiv pritepenec. Milwaukeeška policija je zelo stroga z neznanimi tujci, ki pridejo iz Chicaga, ker sluti v njih gangleže.

Toda Cankarja je aretacija tako zmedla, da je mislil, da ga že imajo radi njegovega dejanja in brez ovinkov je povedal policiji: "Da, jaz sem zadavil ženo v Chicagu. Najdete jo v stanovanju pod naslovom 658 W. Grand Ave. Hotela je, da se zavarujem v njeno kornist, a jaz sem jo prevaril. Ubil sem jo."

Cankar se je šel s policijo in jim je vse povedal, rekoč, da je pripravljen "goreti na stolu," namreč na električnem. Rekel je, da je ženska bila vdova kakih pet tednov, on je pri njej stanoval in ona mu je po smrti svojega moža predlagala, naj bo njen "gigolo." On je bil brez dela in je sprejel ponudbo. Nekaj tednov je bilo dobro, nato pa je vdova ki je bila deset let starejša od njega, zahtevala od njega, naj se zavaruje za \$10.000 in imnuje njo za dediča. On je odklonil in začela sta se pripraviti. Preprič je trjal vsak dan, dokler se nista 22. junija stepla. Cankar pravi, da je skočila vanj in ga začela praskati po obrazu, tedaj jo je prijel za vrat in stisnil — močnejše kot pa je nameraval.

Cankarja so privedli v Chicago še tisti dan, 25. junija, nakar je vodil policijo v zaklenjeno stanovanje in tam so našli mrtvo Katarino Albreht. Zdaj se vrši preiskava v Chicagu.

Vdova je bila pokopana zadnjo soboto. Bila je članica društva št. 86 SNPJ kot je bil njen mož, Anton Albreht, ki je umrl pred petimi tedni. On je bil doma iz okolice Logatca, ona pa iz Trenta pri Tolminu na Primorskem. Cankar je star 48 let in menda štajerski Slovenec.

"Prosveta."

UČBENIK ANGLEŠKEGA JEZIKA

(Sestavi J. M. — V Ljubljani, 1930. Založila Jugoslovanska knjigarna). Ljubljanski "Slovenec" piše: Naposled smo dobili Slovenci svoj prvi učbenik angleškega jezika, ki odgovarja za popolnoma našim potrebam in je z jezikovnega vidika zelo skrbno, točno, za učenca angleškega jezika pa kar moč prikladno, ašajno uporabno delo.

Važnost znanja angleškega jezika postaja za nas Slovence vsak dan večja. Ne le radi razširjanja našega kulturnega zanimanja za angleški svet, ampak tudi radi vedno večjega

razmaha naše izvozne trgovine in vedno novih potreb naše izvozne trgovine nam je znanje angleškega jezika smerom večje važnosti. Ne nazadnje pa izpolnjuje novi Učbenik angleškega jezika zelo občutno vrzel v organizaciji našega izseljevanja, ki je še vedno ponajveč umerjeno v dežele, kjer je znanje angleškega jezika skoraj neobhodno potrebno.

Z izidom tega Učbenika je torej ustrezno v največji meri ne le tistim, ki se zanimajo iz ambicije za angleški jezik in za angleško kulturo — in že teh je precejšnje število med nami — marveč tudi prav nujnim praktičnim potrebam našega naroda v trgovskem in izseljeniškem ozirju.

Največje hvale vredno je pa dejstvo, da nam je založnica dala s tem Učbenikom ne le zelo potrebno, marveč potrebam tudi v polni meri in v vsakem pogledu docela odgovarjajočo knjigo, ki se more enako pohvaliti tako s strokovnega kakor tudi s praktičnega stališča.

Razdelitev snovi je sledeča: Glasoslovje. (Splošno, Glasovi v zvezanem govoru, Pravopis, Ločila); Oblikoslovje (Clen, Samostalniki, Sklanjatev, Pridevnik, Zaimek, Števniki, Glagol, Pomožni glagoli, Pomanjkljivi glagoli, Obrazec angleške spregatev, Predlog, Prislov, Veznik, Medmet).

Po tej slovniški snovi, ki je kar moč pregledno in nazorno obdelana — pri tem moramo omeniti praktično in zelo točno transkripcijo izgovorjave — in ki učenca seznani ne le z osnovnimi pojmi jezika, marveč ga opozarja tudi na vsako pri učenju jezika velevažno, dasi malenkostno podrobnost, vsebuje knjiga še posebno važno poglavje: Ameriška angleščina (Splošne pripombe, Razlike v izgovorjavi, Razlike v pravopisu, Ameriški besedni zaklad), ki bo najbolj dobrodošlo izseljenecem v Ameriko, pa tudi vsakemu, kdor se z ljubeznijo zanima za ameriško slovstvo, ki je prepojeno z amerikanizmi.

Skrbno so sestavljene vaje, ki bodo učenca angleškega jezika dragocen pripomoček do hitrega in točnega znanja, zlasti ker so opremljene s popolnim slovarkom, ki obsega vse v vajah se nahajajoče angleške besede.

Skratka, prejeli smo knjigo, ki smo nanjo že dolgo čakali in podjetni založniki, ki nam je darovala v vrsti jezikovnih učbenikov in slovarjev že mnogo potrebnih in dobrih sredstev za učenje tujih jezikov, moramo biti za to najnovejšo knjigo še prav posebno hvaležni.

To najboljšo knjigo za učenje angleškega jezika, ima v zalogi Slovenska knjigarna (Jos. Grdina), 6121 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio. — Cena s poštnino vred \$1.25.

Čudeži in čari indijskih fakirjev

Češki indolog prof. dr. Pertold je, vrnivši se iz Indije, priredil dobro poseben predavanje, tekom katerega je podrobno opisal umetnine indijskih čudodelnikov. Izjavil je, da je vsa umetnost teh ljudi sleparstvo in izredna gibčnost prstov in rok. Fakirji se dele v dva dela: v fakirje, ki se sami mudijo, in v komedijante, ki pod krinko verstva ter čudodelništva izmamljajo ljudem denar iz žepa. Mučenje in pokvečenje samega sebe je za fakirje zelo ugodno. Brez skrbi in brez dela živi, ker ga smatrajo domačini za svetnika ter mu dajejo denarja in živili, zlasti pa imajo ti mučeniki velik vir dohodkov iz množice turistov, ki se ne morejo načuditi prstov in rok, ki jih držijo toliko časa v tem položaju, da mu zamro v zgibih, nakar je svetnik in svetega moža je treba

brantiti oblačiti in šuvati, osebno; ker sam več ne more rabiti svojih rok. Drugi si bo zopet staniš pesti in bo tiščal toliko časa, da mu nehti predro dlan in prirastejo na drugi strani mimo kosti zopet na dan. Tudi takega svetnika je treba krmiti. Tako samopokvečenje je zelo čisto in ima vsaj kolikor toliko verski značaj. Oni fakirji, ki leže na žebeljih, pa so po večini čisto navadni sleparji. Ti možaki si namreč stalno natirajo kožo z neko tropično rastlino, ki napravi kožo trdo kakor podplat in popolnoma brezčutno. Take kože ne more prodreti nikak žebelj. Zelo običajen je prikaz, kako pod rokami fakirja zraste v nekaj minutah precejšnje stebelce iz vsajene peške manga. Fakir vsadi peško v zemljo, potem pa med mrmanjem raznih tajnih zaklinjaj zaliva dotično mesto, nakar požene baje iz peške stebelce in vidoma razvija lističe. Ta čudež pa je prav priroden. Peška, ki jo je fakir vsadil, seveda ne vzklije, pač pa je možak med zalivanjem spretno vtaknil mangovo stebelce v zemljo. Mango pa ima to lastnost, da se ob dotiku vode širi in razvije zaklopljene liste. Fakirji dobro poznajo to posebnost rastline, pri tem pa delajo svoj čudežni komad tako hitro, da nihče izmed gledalcev ne zapazi sleparstva. Šele filmska fotografija, projekcira skozi časovno lečo, pokaže vse posamezne gibe čudodelnikov. Vrh tega pa si fakirji za svoje čudežne vaje prav radi izberejo trenutek, ko je kritični opazovalec utrujen in ni sposoben natančno opazovati. V visokih gorah Himalaje, kamor prispe turist po celodnevem trudu, mu ne da, da bi si odpohil, marveč mu takoj pokažejo troje svojih največjih umetnin. Prvo je, da denar, ki ga vržejo proti fakirju, ne pade na tla, marveč se na fakirjeve znake giblje v zraku, dokler mu ta ne da znaka, da pade na zemljo. Druga umetnija obstoji v tem, da se kos lesa vname kar sam od sebe, opazovalcu pa se zdi, da je ogenj planil z viška na les in ga zažgal. Kot zadnjo posebnost pa fakir izlije vodo iz posode. Voda se ne razlije, marveč se nekaj časa kakor spoprijeta krogla vali po zemlji in se nato naglo razteče. Prof. Pertold je videl te čudeže, ali ni jih mogel pojasniti, ker je bil preveč utrujen po celodnevni turi na višino 6000 metrov. Ko je drugi dan spočit iskal fakirja, da bi mu ponovil večerjšnje poskuse, ga že več ni bilo najti. Vendar je profesor prepričan, da bi v spočitem stanju razrešil njihovo skrivnost.

Kako nastane strašna bolezen steklina (lyssa)

Od časov starogrškega učenjaka Aristotelesa (384-322 pred Kr. r.) so poznali že splošno to kužno bolezen, ki neprestano ogroža človeštvo in živalstvo. Vsaj se prijemlje steklina vseh toplo in mirzlokrvnih živali in posebej tudi človeka.

Do novejših dobe so vendar mislili, da nastane lahko ta bolezen ne samo vled okužbe, ampak tudi zaradi prevroče hrane, pomanjkanja pitne vode, zadržanega spolnega nagona, toda vse to je ovrgla sedanja znanost in dokazala, da je povzročitelj stekline v vseh slučajih neizrečeno majhno bitje (mikroorganizem) in njegov strup (virus). Kljub temu, da imamo danes povečevalne priprave (mikroskope), ki tudi najmanjšo stvar 6.000 in večkrat povečajo, še vendar niso dozrli tega tako malega, toda strašnega sovražnika živih bitij, ali spoznali so ga pa od vseh drugih strani, prav posebno pa se je dognalo delovanje njegovega strupa po okužbi.

Povzročitelj stekline je razširjen po vsem svetu, edino daljni Avstraliji je dosedaj prizanehan. Bolezen se vzdržuje in razširja najbolj med psi in mačkami, ki so tudi med volkovi in lisicami, na druge živali in tudi na človeka prehaja skoro izključno po ugrizih navedenih steklih živalih. Ker je med psi najpogostejša — vsaj od 100 slučajev stekline je 80 slučajev pasje stekline —, se dostikrat govori le o pasji steklini.

V prejšnjih dobah je nastopala ta bolezen celo kot razširjena kuga, ko pa je sedanja znanost razkrila tajnosti okužbe in so se izdali po vsem kulturnem svetu zakoniti predpisi o odvratanju in zatiranju živalskih kužnih bolezni, se je obseg stekline zelo zmanjšal, toda nikoli nismo varni pred izbruhom te bolezni in to prav posebno v naših krajih.

Povzročitelj in strup stekline se nahaja pred vsem v osrednjem živčevju, t. j. v možganih in podaljšnem možganskem mozgu, dalje v okuženih živcih, potem v žlezah slinavkah in posebno v slini, pa tudi v solzah, trebušni žlezi slinavki in celo v vimeni in mleku. V mišicah (mesu) pa dosedaj še niso ugotovili, vendar se ni dokazano, da ga tu sploh ni. Uživanje mleka steklih živali je silno nevarno, tudi meso takih živali je vsekakor zelo sumljivo.

Steklina nastane navadno le vled ugriza stekle živali, mogoča pa je okužba tudi na ta način, da pride slina stekle živali v lizanjem v rane in poškodbe telesne kože in sluznih kožic v truplo. Zanimivo in važno je vedeti, da je slina okužena in navidezno še popolnoma zdrave živali pred izbruhom stekline že 2 do 13 dni strupena in torej nevarna.

IZŠLA JE

SPOMINSKA KNJIGA

IZDANA POVODOM ŠTIRIDESETLETNICE

"AMERIKANSKEGA SLOVENCA"

- "Amerikanskemu Slovincu" ob 40-letnici pozdrav: Pesem, izločil Rev. p. Evstahij Berlec, O. F. M.
- Predgovor.
- Voščilo "Amerikanskemu Slovincu," Rt. Rev. Monsignor A. Ogulin.
- Uvodne besede, J. Jerič.
- Štidesetletnica "Amerikanskega Slovence" — kakor je meni znana, Very Rev. M. Šava.
- Razvoj in pomen katoliškega časopisa za nas izseljence, Rev. J. Černe.
- Spomini iz prvih let "Amerikanskega Slovence," Rev. Ciril Zupani, O. S. B.
- "Amerikanski Slovenec" — kadipt, Rev. J. M. Trunk.
- Štredmet let, Rev. A. Schiffer.
- Nadčni programi "Amerikanskega Slovence," ponatis programnih člankov iz prvih števil "Amerikanskega Slovence."
- Naše vojake in zmage.
- Pomen katoliškega dnevnika za ameriške Slovence, Rev. Sal. Glavin, O. F. M.
- Uodne posledice slabega tiska, Rev. Odilo Hajnik.
- Waukeganška naselbina in "Amerikanski Slovenec," Frank Opek.
- K 40-letnici "Amerikanskega Slovence," Josip Zalar.
- Življenje, Marie Prislend.
- Popotnik, kdo je tvoj spremljevalec, Anton Grdina.
- Tiskovna družba "Edinost," J. Jerič.
- Potne črte: Zanimiv potopis iz misijonarskih potov Rev. Cirila Zupana, O. S. B. iz leta 1891.
- Krmar in njegov nos: Humoreska.
- Predgovori.
- Za šalo in smeh.

Knjigo diči 44 slik od prvih pionirjev, deloma od oseb poznejšega časa, ki so se udeleževali na polju katoliškega tiska med ameriški Slovence.

Knjiga je zgodovinskega pomena in ker so z izdajanjem takih knjig velike težave, tako pri zbiranju vsebine, kakor tudi z gnotnega stališča, bo težko, če bo med ameriški Slovence le kaka taka knjiga zagledala beli dan. Iz tega vzroka bi priporočali vsaki slovenski družini, da si jo nabavi. V tej knjigi so bogati zgodovinski podatki, ki so zanimivi in važni za vsakega Slovence.

KNJIGA STANE S POŠTNO:

BROŠIRANA 75 CENTOV

V PLATNO TRDO VEZANA \$1.00

Naročila se pošilja na:

"AMERIKANSKI SLOVENEK"

1849 West 22d Street Chicago, Ill.

mi, pa tudi med volkovi in lisicami, na druge živali in tudi na človeka prehaja skoro izključno po ugrizih navedenih steklih živalih. Ker je med psi najpogostejša — vsaj od 100 slučajev stekline je 80 slučajev pasje stekline —, se dostikrat govori le o pasji steklini.

V prejšnjih dobah je nastopala ta bolezen celo kot razširjena kuga, ko pa je sedanja znanost razkrila tajnosti okužbe in so se izdali po vsem kulturnem svetu zakoniti predpisi o odvratanju in zatiranju živalskih kužnih bolezni, se je obseg stekline zelo zmanjšal, toda nikoli nismo varni pred izbruhom te bolezni in to prav posebno v naših krajih.

Povzročitelj in strup stekline se nahaja pred vsem v osrednjem živčevju, t. j. v možganih in podaljšnem možganskem mozgu, dalje v okuženih živcih, potem v žlezah slinavkah in posebno v slini, pa tudi v solzah, trebušni žlezi slinavki in celo v vimeni in mleku. V mišicah (mesu) pa dosedaj še niso ugotovili, vendar se ni dokazano, da ga tu sploh ni. Uživanje mleka steklih živali je silno nevarno, tudi meso takih živali je vsekakor zelo sumljivo.

Steklina nastane navadno le vled ugriza stekle živali, mogoča pa je okužba tudi na ta način, da pride slina stekle živali v lizanjem v rane in poškodbe telesne kože in sluznih kožic v truplo. Zanimivo in važno je vedeti, da je slina okužena in navidezno še popolnoma zdrave živali pred izbruhom stekline že 2 do 13 dni strupena in torej nevarna.

Ugrizi steklih živali niso vsi enako nevarni, v komaj polovici slučajev ima ugriz nevarne posledice, kar pa nas ne sme nikdar motiti in prezirati preteče nevarnosti in opustiti nujno pomoč pri najbližnjem zdravniku oziroma živnozdravniku. V pomirjenju ugriznjem ljudem bodi povedano, da dostikrat kljub ugrizu ni prišlo okužilo v rano človeka obvaruje pred okužbo dostikrat debela in gosta obleka, močna obutev (škornji), dalje je znano, da skozi nepoškodovano telesno kožo ne prodere strup stekline v telo, toda najmanjša, mogoče očesu nevidna poškodba zadostuje, da človek ali žival okužita. Okužbe se prepreči tudi na ta način, da se s tekočo krvjo rane (ugriza) od-

plavi strup, tudi je mogoče, da se je ta strup izpral ali pokončal pri prvi pomoči ali zdravljenju rane. Celo jo je mogoče, da zdravo telo samo uniči strup, ki je zašel v život, seveda ne sme biti preveč tega okužila.

Dalje so ugrizi glede nevarnosti kaj različni, najnevarnejše so poškodbe, kjer je veliko živcev in mezovalnih žil in čim bližje so ti možganom in hrbtenu mozgu. Sorazmerno so najmanj nevarni ugrizi v spodnjih delih nog, že bolj nevarne so poškodbe (ugrizi) na rokah, najnevarnejše so pa v licah, ustnicah in na nosu. — Strup stekline se širi od rane (poškodbe) dalje v telo le po poti živcev in gre vedno dalje proti živčnemu središču, t. j. do možganov in hrbtne mozga, in šele potem gre zopet po živcih od označenega središča na obkrajne dele telesa. Ko je strup dosegel možgane ali možganski hrbtini mozeg, je izbruh stekline neizogiben, če ni bil poškodovanec pravočasno cepljen zoper to kužno bolezen. V necepljenem telesu deluje strup povzročitelj stekline nevzdržno dalje, dokler ne nastopi edina rešiteljska, neizbežna in strašna smrt, katere se reši edino le z zaščitnim cepljenjem po sedaj izpolnjenem načinu slavnega Pasteurja. Še enkrat pa naj poudarim, da se mora cepljenje po ugrizu prej ko mogoče izvršiti, da ni prepozno.

H. I.

Incident med rokooborbo

V Pragi na Čehoslovanskem se je nedavno vršila rokooborba med Italijanom Nizzola in Francozom Francoin. Domačini ali Čehi so najbolj ploskali Francozu. Med gledalci je bil navzoč tudi tajnik italijanskega poslanstva v Pragi s svojim štabom. Ko je Nizzola v rokooborbi dobro nastopil, je eden izmed Italijanov zaklical: "Eviva Mussolini!" Takoj zatem je pa neki Čeh, sedeč blizu tajnika italijanskega poslanstva zaklical: "Eviva Macaroni!" To je tajnika tako razkačilo, da je vstal in prisilil Čehu krepko zausnico, kar je povzročilo splošen nemir v dvorani. Tajnik italijanskega poslanstva je odšel tudi s krvavim nosom iz dvorane v zaščiti policije, še predno je bila rokooborba zaključena, in če bi ga bili Čehi do dobra pretepli.

Ustanovljena v Ljubljani, 24. avgusta 1924. Izdajateljstvo v Ljubljani, 1931. Glavni urednik: DR. JOSEF KALAN, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Sojuznost aktivnega oddelka 1931/32: aktivnost mladinskega oddelka 1931/32.

GLAVNI ODBORNIKI:

Glavni predsednik: FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. I. podpredsednik: JOHN CZEKA, 37-10th St., North Chicago, Ill. II. podpredsednik: MARY BOCHVAR, 1309 N. 14th St., Cleveland, O. Glavni tajnik: JOSEF KALAN, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill. Podpredsednik: STEVE G. VANDER, 1904 N. Chicago St., Joliet, Ill. Glavni tajnik: LOUIS SHELLENBERGER, 1904 N. Chicago St., Joliet, Ill. Društveni vodja: RAY. JOHN FLEWELL, 310 N. Chicago St., Joliet, Ill. Varnostni vodja: DR. JOSEF KALAN, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

GLAVNI ODBOR:

MARTIN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. MRS. JAMES BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. GEORGE BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

GLAVNI ODBOR:

JOHN BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill. FRANK CZEKA, 36-10th St., North Chicago, Ill. RUDOLPH G. BRUKLE, 311 Ave. A, South, Ill.

Indijanci in njihova kultura. Bilo je tiskano v Ljubljani, Avstrija, 1887 in v francoskem prevodu v Parizu, isto leto.

"Či se mi, da bi radi vedeli o indijanske naslove mojih del. Naslov prvega je: 'Anamie Masinagan', drugega: 'Gefe Dibadimowin', gale Jesus o binadimowin oma aking', tretjega: 'Ká-tolik Enamiad o nanagatawendamowinan'.

"Slovnica in slovar imata angleški naslov.

"To je vse, kar hočete, gospod, vedeti o mojih skromnih delih. In sedaj: Bog Vas blagoslovi.

"Vam udani.

"Friderik Baraga, škof in A. V. (apostolski vikar Zgornjega Michigana), Saut St. Mary, 19. septembra, 1854."

Ker je Baraga sam po sebi bil vedel, koliko in kaj je spisal, je tedaj seznan njegovih večjih književnih del konvencionalno zaključiti. Po letu 1854, ko je bilo to pismo pisano, ni ničesar novega več izdal. V francoskem prevodu je izšla samo njegova "Geschichte, Charakter, Sitten und Gebräuche der nordamerikanischen Indianer". A tega prevoda ni sam oskrbel, kakor tudi slovenskega ne, s katerim ga stavi v isto vrsto. Slovenski prevod je delo J. Keka, za francoskega mi ni znano. S tem pa seveda ni rečeno, da tudi kakih francoskih pisem ali poročil ni pisal.

Naša nadlajna raziskavanja o njegovih pisanih delih bo tedaj treba usmeriti za njegovo še neznanu korespondenco in drugimi zapiski. Nedvomno se bo v Ameriki še precej tega našlo. Mislim pa, da so tukajšnji še neznanzi pisani viri bolj uradnega značaja, kot njegov "Dnevnik" v Marquetteu. Njegova svetniška duša se najlepše zrcali iz korespondence s sestro Amalijo, ki je pa med njegovim prvim obiskom domovine 1836-37 in njeno smrtjo 1862 zelo revna, da si je bila vedno bogata. Poiskati bo treba pogrešena pisma iz te dobe na Amalijo. Nekdaj so bila v posesti njegove sorodnice gospe Dr. Sajovčeve v Ljubljani. Rajni Dr. France Lampe si jih je izposodil, a so po njegovi smrti neznano kam prešla. Za Baragovo mladeniško dobo, bi bil velikega pomena njegov prvi Memorandum, na katerega se v drugem, ki ga imam v prepisu, sklicuje. Sam pravi, da je tisto, kar je v njem zabeležil - nepozabno.

P. Hugo — V. H.:

Češčenje sv. Antona pri Slovencih

Konec.

Da pa je bil sv. Anton ljubljene naših bratov in ljudstva, nič manj plemstva kot preprostega naroda, nam pričajo kronike našega bivšega ljubljanskega samostana, ki se je nahajal na Vodnikovem trgu poleg škofijskega dvorca. Samostanska cerkev je bila posvečena Marijine mu Vnebovstaji. Sv. Anton pa bi moral imeti v njej vsaj svojo kapelo. Tako so želeli bratje in Ljubljančani. Tedanji kranjski pokrajinski poglavar Wolfgang Engelbert grof Auersperg, vreden naslednik svojih prednikov, ustanovitelj samostana, je prevzel vse stroške. Kapelica z oltarjem sv. Antona je bila posvečena 4. oktobra 1855.

Pet let nato je bila v tej kapelici po želji častivec velikega čudodelnika ustanovljena posebna bratovščina. Kakor je razvidno iz ustanovne listine papeža Aleksandra VII., 1680, je bila to popolnoma nova bratovščina sv. Antona, obdarjena s posebnimi odpuhki. Bratje in sestre so prejeli popolni odpustek na dan vstopa v bratovščino, ob nedeljah, v osmini praznika sv. Antona in ob smrti. Razen tega pa še veliko nepopolnih odpuhkov ob drugih praznikih pod pogojem, da se bratovščina ne

adruži s neko podobno nadbratovščino in poteka po njej dobiva druge odpuhke. V tem slučaju bi prenehali njeni posebni odpuhki.

Značilno je dejstvo, da so bili člani prvega odbora nove bratovščine samo tedanji ljubljanski plemiči. Volitev odbora se je vršila l. 1682. Za predsednika je bil imenovan ustanovitelj kapelice sv. Antona Wolfgang Engelbert grof Auersperg, za odbornike pa Friderik grof Attems, kranjski vicedominus, Erhard Leopold Urzin grof Blagaj, pokrajinski svetnik in kormorik Iv. Kveringer pl. Rosenberg, mestni konzul. Iz tega je razvidno, da je imel sv. Anton goreče častivce tudi med tedanjim plemstvom.

Ta kapelica je postala zibelka častivcev sv. Antona med Slovenci. Za milosti, ki so jih ljudje prejeli na njegove prošnje, so ga bogato nagradili. Mnogi so se ga spominjali v svojih oporokah. Kapelica je imela mnogo srebrnega posodja in okrasov. Vsak tork ves dan, vsak petek popoldne ob času litanij in ob svetnikovih praznikih je v svetlišču gorela zaobljubljena luč. Razkošno razsvetljevalo ob času devotivnece je prekrbela Ana Marija Snedic, roj. pl. Hoffstetter, ki je v ta namen v svoji oporoki zapustila 2200 zlatov. Velikostne svečanosti so se vršile v tej kapelici ob veliki udeležbi ljudstva. Znani zgodovinar sv. Gore A. Clarus Pasconi, v l. 1725-1728, gvardijan v Ljubljani, nam je v svojem delu "Natata," ki je ohranjen v rokopisu, zapustil točen opis, kako so se te pobožnosti vršile. S posebno slovesnostjo se je javil njegov god dne 13. junija. Slavnost se je pričela na praznik in je trajala skozi celo osmino. Pred godom so se bratje postili, kakor za praznik sv. Franciška. Popoldne ob polstirih je veliki zvon svečano vabil k pobožnosti, ki se je pričela ob štirih. Najprej je bila slovesna pridiga. Plemstvo, ki je bilo prežeto z nemškimi duhom, ni prihajalo k svečanim govorom. Ko je bila pridiga končana, so oddali posebno znamenje, da se bodo pričele kmalu litanije in nato so prišli tudi plemiči k slovesnosti.

Ob času slovesne pobožnosti je bila cerkev svečano okrašena. Vsa je bila zastrta s preprogami, na poseben način pa so ozaljšali kapelo sv. Antona. Na glavnem oltarju, pred bogato okrašeno sliko sv. Antona, je ves dan gorelo devet sveč. V razsvetljeni kapeli je bila ob petih zjutraj, pozneje pa ob pol sedmih pred izpostavljenim Najsvetejšim prva sv. maša in slovenska pridiga. Druga slovesna sv. maša, ki jo je daroval običajno tuji cerkveni dostojanstvenik z nemško pridigo, je bila ob devetih, kasneje ob desetih. Druga sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom je bila razen tega skozi vse dni osmine. Popoldne so se ravnotako skozi celo osmino molile litanije na čast sv. Antona. Tudi sklepna pobožnost je bila vedno zelo svečana s pridigo in zahvalno pesmijo.

V nedeljo v osmini praznika sv. Antona je bil po odločbi papeža Aleksandra VII., glavni in največji praznik bratovščine. Zjutraj je bila slovesna sv. maša s slovensko pridigo, popoldne slovesne litanije, slovenska pridiga in nato procesija, ki se je razvila do pokopališča blizu samostana. Ta slovesnost je bila dobro obiskana in zgodovinar poroča "o številni udeležbi ljudstva." Na ta dan so tudi verniki vplivali v bratovščino sv. Antona. Na enako slovesen način, toda le en dan, so praznovali praznik "Prenos sv. Antona" 15. februarja. Vsak tork v letu je bila v kapelici sv. Antona peta sv. maša in vsak petek, ako ni bil kak drug večji praznik, pa so bile litanije sv. Antona in procesija.

Iz Ljubljane je še češčenje sv.

Antona razširilo tudi po drugih samostanih tedanje provincije. Ako ni bilo mogoče sezidati posebne kapelice, kakor na primer na Tratu, so mu posvetili vsaj oltar in nato ustanovili njegovo bratovščino. Iz zapiskov naše provincije razberemo, da je bila bratovščina sv. Antona ustanovljena v Klanjcu leta 1664., na Tratu leta 1645., v Kamniku l. 1668., v Berdovcu l. 1672., v Pazinu l. 1676., v Karlovcu 1743. Vsi našti pa tudi drugi samostani so postali središče češčenja sv. Antona daleč naokoli.

Zaradi dveh čudovitih dogodkov, ki sta se odigrala v Klanjcu, je tamkaj nastala na čast sv. Antona prava božja pot. Ko je leta 1716. v sled požara, ki je uničil vse, samostan do tal pogorel, je ostala slika sv. Antona, četu je bila iz papirja, nepoškodovana in cela. To sliko so kasneje prenesli v njegovo kapelico, kamor je ljudstvo romalo od vseh strani. Vero v velikega svetnika pa je čudovit dogodek l. 1787. še bolj utrdil. Zadata od kapi je deklica Jedert Strasser na priprošnjo sv. Antona takoj ozdravela. Posebna komisija je dogodek strogo proučila in prišla je do zaključka, da si tega čudodelnega ozdravljenja naravnim potom ne moremo razložiti. To omenjam samo mimogrede, ker se je zgodilo izven meje Slovenije — na Hrvaškem.

To goreče češčenje sv. Antona je trajalo prav do dobe janzenizma in Jožefa II. Obenem z drugimi je bila ukinjena tudi bratovščina sv. Antona, razne lepe slovesnosti pa v sled strogo st. janzenistov prepovedane. Pozneje se je na Slovenskem češčenje sv. Antona zopet obnovilo, toda nikdar več se ni tako razcvetelo. Središče češčenja — naš ljubljanski samostan — je bil uničen, frančiškani pa vendar niso bili izgnani. Dobili so današnji samostan, kjer so bili valdi do Jožefa II. o. av. guštinci. Na sv. Antona niso pozabili. Zopet je dobil svojo kapelo, ki pa za ljudi ni bila več tako privlačna, kakor ona v starem samostanu. Morda zato, ker ni bila na novo oživljena bratovščina sv. Antona in ker niso tako slovesno obhajali godu sv. Antona kakor nekdanj. Iz časov Jožefa I., se more brati v kroniki, da je bila na praznik sv. Antona v njegovi kapeli slovesna sv. maša. Toda to je bilo tudi vse. Ko je duh jožefinizma in janzenizma zavladal v slovenski zemlji, je češčenje sv. Antona prešlo v ljudski življenj in to češčenje je bilo tako globoko ukoreninjeno, da ga dvorski dekreti niso mogli uničiti. Dokaz za to so mnoge župne cerkve, še v večji meri pa podružnice.

V Primorju sem našel preko 15 cerkva, ki so njemu posvečene. V bivši Kranjski, današnji ljubljanski škofiji, imamo 4 župne cerkve in 13 podružnic, ki imajo sv. Antona za svojega patrona. Kdo bi mogel prešteti, v koliko kapelah kraljuje naš sv. Anton, ki jih je v Sloveniji nešteto in koliko kipov in slik zre na nas!

Težko boš našel konservativno krščansko družino pri Slovencih, kjer v hiši ne bi imeli ali kipi ali slike sv. Antona.

V ljubljanski škofiji je vredno imenovati tri cerkve, ki so posvečene sv. Antonu: na Viču pri Ljubljani, v Prečni pri Novem mestu in v Štangi pri Litiji. Prvi dve spadata med najlepše cerkve v škofiji. Cerkev na Viču je zgrajila provincija za tamošnje župnijo-hčerko. Posvečena je bila cerkev 13. junija 1910. Treba je bilo mnogo odločnosti in podvzetnega duha v provinciji, da se je zgradila s poštrevnostjo in trudom župljanov tako ponosna hiša božja. Zidanje cerkve v Prečni je vodil tedanji še živeči župnik g. Anton Šmidovnik, veliki častivec sv. Antona. Zares je cerkev bolj trajen spomenik, kot je spomenik iz bronu — ponos je za ome-

njenega g. župnika in za župljane.

Cerkvica v Štangi je najstarejša, temeljni kamen je bil postavljen l. 1677, znamenita pa je bila predvsem radi tega, ker je najbolj znamenita božja pot sv. Antona v Sloveniji. Utrudljiva je pot do tja, vendar pride tja ob treh glavnih romanjih toliko častivcev velikega čudodelnika, da trije spovedniki od srede opoldne pa do polnoči in od treh zjutraj pa skoro do opoldne ne prestando spovedujejo.

Posebno popularen pa je postal veliki svetnik v zadnjih desetletjih tudi pri nas po svojih "kruhah sv. Antona." Močno bi se motil, kdor bi v kakšni cerkvi ali v kakem njenem kotu našel sv. Antona nad skrinjico z napisom: "Kruhi sv. Antona," in bi iz tega sklepal, da je tu frančiškanska cerkev. Ta napis breme tudi v mnogih drugih cerkvah, svetnih in redovnih, in nad vhodih različnih samostanov. Vsak dan in ob vsaki uri vidiš pri tem zaščitniku ubožcev, ljudi s potrtnim srcem, z velikimi in malimi prošnjami, čisto tudi s smešnimi željami. Često zdrkne v skrinjico zadnji novic, s katerim podkrepi častivec svoje molitve v trdnem upanju, da mu bo sv. Anton stokrat poplačal. Seveda pa je potrebno skrinjice večkrat izprazniti, ker jih sicer izprazne kdo drugi, ki se ga ne tikaajo. Mogoče večkrat tudi samega sebe priporoči sv. Antonu, da se mu posel posreči in mu čisto obljubi, da mu v tem slučaju nekaj vrne. Ko bi nam sv. Anton razodel vse prošnje, ki se dvigajo k njemu, gotovo bi bile tudi take in tem podobne vmes.

Zato prav gotovo ni popolnoma neopravičeno, ko se čisto čuje, da je današnje češčenje sv. Antona preveč materialistično. Mislim, da na vsak način po naši krivdi. Predvsem moramo poudariti na naše domače, slovenske razmere. Resnici na ljubo moram priznati, da mi sloški frančiškani nimamo več prve in glavne besede pri češčenju sv. Antona. Že to je značilno, da največja božja pot sv. Antona v Sloveniji v Štangi pri Litiji ni in tudi nikdar prej ni bila v naših rokah, ampak je svetna župnija. Naša lepa, sv. Antonu posvečena cerkev na Viču pri Ljubljani, pa se sploh ne more imenovati božja pot, kar bi po vsej pravici lahko bila. Njegova bratovščina še vedno počiva, a tudi pobožnosti k sv. Antonu so bolj redke. Naši predniki so v svojih govorih njemu na čast imeli priliko, da poučijo ljudi, kako se sme in kako se ne sme častiti sv. Antona. In ker njih ni več, se je češčenje v resnici v nekem oziru materializiralo.

Zeleti moramo in upam, da ne bo ostalo samo pri želji, da bi mi za 700-letnico, ki se približuje, ponosna prevzeli glavno vlogo v njegovem češčenju, ki nam na vsak način tudi pripada. Zopet je treba oživiti bratovščino in jo spojit z nadbratovščino v padovanski baziliki, ki je bila ustanovljena leta 1894. Obenem z njo pa moramo obnoviti tudi nekdanje slovesnosti. Tedaj se nam bo nudila ugodna prilika, da moremo ljudem razložiti, kako človek ne živi samo od kruha in da sv. Anton ni, ne more in tudi ne bi zaščitnik materializma, ki ga je sam v življenju tako bical. Kakor je bil že v svojem življenju velik zaščitnik sirot, toda samo zato, da pridobi njihova srca za višje cilje, tako toliko bolj sedaj s čudeži še v večji meri sprejema in s svojimi priporočaji lajša telesne težave in podlaga časte dobrote, da bi po njih še z večjim zaupanjem odkrili in potožili svoje duševne težave. Dal Bog, da se ob priliki 700-letnice njegove smrti v tem zmislu obnovi in ponovno oživi njegovo češčenje med nami.

Vpoštevajte veliko kampa-

njo mladinskega oddelka! Ustanovljajte nova krajevna društva!

Ivan Zupan: NA ODRU

Na odru v operi vas pevcu ploeka glasno. Pozdravi mu done, ko prejme kupo krasno.

V priznanje šopkov več doblj je ta umetnik, proslavljen, čislán že, čeravno že začetnik.

Na stara leta pa na odru je mrtvaškem, zapuščen ležal ves, po stanu prav beraškem.

Ivan Zupan: KOCA IN PALACA

V koči borni, skromni vaški večja tam živi družina, srečna je in zadovoljna, ker doblj spet so sina — — —

Tam v palači pa razkošni par zakonski le sameva; prave sreče ne pozna on — — — src mu mladež ne ogreva.

Ivan Zupan: NAJDRŽAJI POLJUB

Šopek rož za god moj zadnji sem doblj jaz od dekleta, in poljubček v objemu — — — Oj, nebesa ve, deveta!

Veste, kdo me sploh osrečil je povodom imendana? To je bila brhka, ljuba, draga hčerka moja — Ana.

Narodna šola Davorina Jenka.

Cerklje pri Kranju — Gospod minister prosvete je te dni odobrila, da nosi osnovna šola v Cerkljah, okraj Kranj, naziv: "Davorin Jenka." Novi naslov se uvede slovesno na Vidov dan ob šolski proslavi 140. letnice in ob odkritju spominske ploče Davorinu Jenku in Ignaciju Borštniku po Glasbeni Matici, oziroma Združenju gledaliških igralcev. Ob tej priliki izda šola obširno spomenico, s temeljitimi životopisi cerkljanskih veljakov: Davorina Jenka, Ignacija Borštnika, Mateja Ravnikarja, Antona Kodra, Jakoba Bedena, Andreja Vavka, Simona Robiča, Ivana Frankeja, Ivana Zelenikarja, Ivana Hribarja, Franca Barleta, bratov Hacinov, Josipa Jenka, dr. Fr. Kimovca, Ivana Mežana, Jakob Hočevarja in drugih, ki so jih opisali po večini strokovni znanstveniki.

Božji rop. V temni viharji noči je splezal božjeropni tat na visoko cerkevno okno župnijske cerkve v Studenecah pri Poljčanah, ga odprl ter se nato spustil v cerkev. Vdrl je v tabernakelj ter pobral dva ciborija s Presv. Rešnjim Telesom, ogrnjena z lepimi plaščki. Enako tudi gotoko monštronce, kateri je po odvil stajalo in ga pustil na oltarju. Po isti poti je nato izginil. Edina sled za božjeropnim zločincem je bila visoko z okna viseča vrv, ki je bila, opremljena s številnimi vozli. Ob ciboriji, od katerih je bil eden napolnjen s približno 500 hostijami, sta bila lepa izdelka pozlatarja Karla Tratnika. Za bogokletnem roparjem se vrše poizvedbe.

Starokatoliška cerkev. V listu "Slovenski Narod" čitamo: "Po ustavi starokatoliške cerkve se je vršila v nedeljo 24. maja t. l. volitev župnega odbora slovenske starokatoliške cerkve za Dravsko banovino v Ljubljani ter so bili soglasno izvoljeni gosodje: Brodar F. železniški uradnik, za predsednika; Šabec Alojzij, železniški uradnik v pokouju, za podpredsednika; Kranjc Roman, železniški uradnik v pokouju, za blagajnika; Tomažin Fran, uradnik v pokouju, za tajnika; Rebolj Stanislav, zasebni uradnik in Romih Ivan, trgovski potnik za odbornika. Župnik je gospod Lavrine Ferdinand."

Kot globele jake doblja toča je padala 9. junija zvečer po nekaterih krajih nad Trebnjem in Ponikvo na Dolenjskem. Je napravila veliko škodo.

HOW TO KEEP YOUR LODGE FROM BEING KNOWN

I've written so much on how to get publicity for the lodge that I feel you might be interested in approaching the subject from the negative side. So I have taken for my title of this little heart-to-heart talk, "How to Keep Your Lodge From Being Known." I use the word "lodge" in its generally accepted term in the fraternal benefit field.

There are two separate and distinct ways to keep your lodge from being known in the community. One is to appoint a press correspondent who is a flat tire. The other, not to appoint any at all. Of the two, I prefer the former. Then, if some outstanding event does take place in the lodge, and some of the members look for an account in the local papers, their disappointment will be more acute. Knowing that there is a press correspondent, the members will naturally expect that the publicity for the event has been taken care of, whereas were there no such animal, some member might accidentally let drop a word into the ever-listening ear of an omnipresent newspaper man and thereby get an unexpected writeup.

In appointing a press correspondent, always name someone who doesn't seem to fit into any other office in the lodge. Preferably, someone whom you feel sure should have some office or other, but is apparently too dumb to learn the duties of any. It is also a good idea to select as a press correspondent one who attends lodge only occasionally, but gets all the information on the proceedings second-hand. Above all things name one who has literary aspirations—one who has written poems or special what-nots for the papers. Whether or not they were ever published or not doesn't matter in the least. This type is gifted with the bountiful use of superlatives in describing the most commonplace incident.

His or her account of a meeting would read something like this: "One of the most delightful meetings in the history of Hum Drum Chapter was held this week in Floral Hall. Our charming president, Mrs. I. M. Blank, presided in her usual captivating manner. She was the recipient of many encomiums for the charm and grace with which she conducted the program and the unique way in which she presented our beloved Grand Exalted President, who honored us with her presence for the first time this year, etc., etc."

An exaggeration you say? Not at all. I've read thousands of them of more cloying sweetness. Their copy delights the heart of the average editor. So much so, that he usually feels that it is too good for publication and carefully deposits it in the archives of forgotten things—the waste paper basket.

Another thing to remember should you request the presence of a reporter for some special event taking place in the lodge room, don't pay the slightest attention to him when he appears. Just ignore him for a time. That will impress him with the importance of the gathering. I saw an example of that not long ago. Scheduled on the program of this particular fraternal gathering was a speaker of national reputation. When the reporter for one of the largest morning papers in the city arrived, he was curtly waved to a seat at one side of the secretary. Said secretary was engrossed in listening to an informal address on "The Inhumanity of Dehorning Hydraulic Rams"—or something equally important. The re-

(Continued on page 8)

THAT PROMPT

By The Whistler

"So she is gone?" asked Richard Raynar.

"Yes, she left this town about a year ago, while you were still in the trenches," replied the postmaster.

"I wonder," began Dick, "could it have been the letter I wrote her at that time?"

"If I am not too inquisitive," said Postmaster Jackson, "what was the nature of the letter?"

"Well, there was nothing much to it, though I said that it would probably be the last letter that she would ever get. You see, it was a miracle that I ever escaped."

"Oh! She may have acted on that letter, but who knows?"

"I've done everything possible to find her," explained Capt. Raynar. "I inquired in all papers of wide circulation, here and abroad. Her parents, who are living in Brightville, know nothing of her whereabouts. I hope and pray that some day I will find her."

"I feel sorry for you," sympathized Jackson. "Still, your untiring efforts are bound to be rewarded."

"If I don't find her soon, I'll have to give her up as—"

"Don't say that," admonished Jackson. "I know how you feel. Courage, don't give up!"

He did not give up. For thirteen years he continued to search for her, but as the years rolled by without any results, he became laxer until finally the spirit died within him.

"Yes, she must be dead," he would sadly say. His interest was taken up in another woman. She was lovely indeed, just like his cherished hope of whom he was now almost certain that she lived no more.

"Well, what is the use anyway," he would again say. "I've done my best."

He was a changed man now that he had given up all hope, and was courting a new girl, to whom he was about to be engaged. His conscience gave him no rest. "What if your lawful spouse still lives?" the prompter would say.

"But she is dead," he would retort.

At length it seemed that he had quieted his conscience. He would not give in to it. No! Absolutely not! Why should he? Did he not give her up as dead? His conscience grew insensible.

"Well, Leona, I'm certainly going to make you happy," spoke Richard a few weeks later.

"And I'm going to make you happy, too," she returned. "Gee, isn't the moon just lovely tonight!"

"But not lovelier than you," he would return. To this she would blush a little and say: "Don't flatter me so, Dick."

Ah! These were glorious nights. To look into her eyes was heaven; to speak to her was like speaking to an angel; to kiss her was like a child kissing his mother—everything was so sweet. Ah, love is something very powerful, beautiful, but—

His conscience could not go on sleeping forever. No, it had to become active. "Seek for her. She still lives. She is still waiting for you." His conscience was not going to give in. It was about to make its final attack. "Yes, she still lives. Go, find her and make your peace with her." Ah, but the prompter was not going to have an easy time to conquer Richard. No, he was determined to fight!

"If she is alive, why don't she let me know?" And, "Surely she knows I've been searching for her all these years!" And again, "Get back, you

(Continued on page 8)

ST. MARY'S PARISH Pueblo, Colo.

Dragi farani: Dear friends of St. Mary's:

Our church meeting decided to have the annual frolic July 19, 21, 23 and 26. No doubt, "hard time frolic." Mbramo, da vsaj placamo teški interest, visoke stroške. Kar potrudite se moramo!

Nikar se ne bojite, ko vidite, da komiteje stare odbornike, navadne sotrudnike. Nočemo, da bi se pridružili tistim, ki navedli, dokler jim mili Bog ohrani zdravje in blago srce. Delujmo za čast božjo, za našo narodno sv. vabo.

V torek zvečer, June 23, pride na meeting, da se posvetujemo. Drugi dan, sredo, 24. junija, ki jih tukaj nismo omenili, naj pridejo tudi, če nam hočejo pomagati. All friends that wish and love to work for success of our frolic are most WELCOME at this meeting Tuesday night. We need you.

Supervisors (glavni odbor): John Butkovich, chairman; John Yatsko, John Kastelec, Peter Culig Sr., Rev. Father Francis, treasurer.

Keno: Matt J. Kochevar, chairman; John Christ, chairman for supplies; Charles Krasovec, Earl Butler, A. Rupar.

Bowling Alley (keglisce): John Kukar, chairman; John Straus Jr., Joe Prijatelj, Joe Novak (539 Stanton).

Big Wheel Traffic: Joe Furkatt, chairman; Louis Perko, John Perko, John C. Culig, Frank Muhlich.

Refreshment Stand: Sam Burin, chairman; Mark Oklic, Martin Kolbezen, Anton Glach, Martin Krasovec.

Ham Booth: John Kastelec, chairman; Anton Germ, L. Fritzel, Bill Fritzel.

Solicitors to Merchants: Martin Simonich Jr., Joe Anzik, F. Culig.

Solicitors to Farms: Louis Anzik, A. Rupar, Joe Pugel, Grabnar.

Ice Cream Booth: Rosie Kochevar, chairwoman; Angie Stazinski with Young Ladies' Sodality.

Country Store: Mrs. Martin Kolbezen, chairwoman; Frances Raspet, Margaret Kozjan, Margaret Mahle, Jera Muhich, Mrs. John Germ, Mary Fritzel, Mary Korun.

Solicitors to houses (pobirajo darila po hišah): Pepa Meglen, Frances Grebenc (Park St.), Frances Snider, Mrs. Wosisek, Terese Lesar, Rosie Fear, Mrs. George Thomas, Mrs. Mary Fritzel, Mrs. Louis Anzik, Mrs. Joe Koeman, Mrs. Antonia Mohorich, Mrs. Anna Pugel, Mrs. Johanna Gidica, Frances Glach, Mrs. Dominie Zekrajsek.

Lunch Counter: Mrs. Anna Grahek, Mary Klobucar, Johana Prosen. Ako kateri ne more priti, naj si sama izbere namestnico.

Come surely to the meeting next Tuesday. We need your advice—we must arrange a fine running order.

A grand and glorious picnic has been arranged for July 12 by the Holy Cross Lodge, No. 214, of Cleveland, O.

Frank Zeleznikar's grove has been chosen as the site. The committee announces that refreshments will be aplenty and so will the program of entertainment be interesting.

Due to the prevalent financial condition, admission will be free. Members and their friends are cordially invited to attend this affair.

Will Planic

Will Planic

Will Planic

Will Planic

Will Planic

Will Planic

Will Planic

Will Planic

Will Planic

6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio

CONTRIBUTORS

In submitting contributions to Our Page, please consider the following:

1. Use one side of paper only.
2. Manuscripts written in pencil will not be considered.
3. If possible typewrite material, using double-spacing.
4. All contributions must be signed by author. Name will be withheld from publication by request.
5. Material must be received by Our Page not later than 8 a. m. Saturday prior to intended publication.
6. Manuscripts will not be returned.
7. Address communications to Our Page, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Personals

La Salle, Ill.: A daughter was born to Mr. and Mrs. John Moriarty of Illinois St. Mrs. Moriarty is the former Miss Mary Conik and is a prominent member of St. Roch's Catholic Church, being a member of many of the church organizations.

Cleveland, O.: Messrs. Skul of Joliet and Frank Augustine of Chicago were last week in Cleveland on an abbreviated visit. The trip was made by motor.

South Chicago, Ill.: Mr. and Mrs. J. Marinoff, Mr. and Mrs. J. Kucic and Mr. and Mrs. V. Wisniewski, all members of the KSKJ, are sojourning at cottages in Iron Mountain, Mich., for the past week. Mrs. Marinoff has been treasurer of the St. Mary's Lodge No. 80 for the past two years. Mr. J. Kucic is a member of the St. Florian baseball team.

Sheboygan, Wis.: Charles Kregel recently returned from Camp McCoy, Wis., where he spent two weeks in training in company with the Service Battery of Sheboygan.

Miss Molly Virant delightfully entertained a number of friends Wednesday, July 1, the occasion being her birthday anniversary. Games and accordion music were enjoyed and later in the evening a delicious luncheon was served to the guests.

Joseph Kovacic was a Milwaukee visitor recently, where he attended confirmation exercises.

SWIMMING PARTY FATAL TO KSKJ-ER

By O. P. Correspondent

Joseph Rosenberger, Ambridge, Pa., met his death when he slipped off a sand-digger and fell into the Ohio River. Following a ball game at West Alliquippa the deceased and his friends organized a swimming party that led to his tragic end.

Anton Grandovec, his pal, immediately dove in, but rescue was impossible. It was some time before his friends recovered the body.

The entire Slovenian community mourns his death, for he was a model young man and an enthusiastic fraternalist. He was a member of the Good Shepherd Lodge No. 183 KSKJ and the Revelers and was one of the most popular members of this community.

Will Celebrate Anniversary St. Valentine's Lodge, No. 145, Beaver Falls, Pa., takes pride in itself and will commemorate its founding as other lodges do. At the last meeting of the lodge plans were outlined to celebrate the 20th anniversary of the lodge. The festival date has been set for September, 1931. The exact date is pending.

CATHOLIC EDUCATION

By D. L.

Speaking of the necessity of faith, St. Paul says, "Without faith it is impossible to please God." Therefore, every parent who upholds its supernatural end cannot deny the right of a child to procure the religious training to attain this end. What would it avail the child to learn, while its mind is still in the formative stage, a fundamental course for a classical or any of the other various courses now prevalent in the multifarious seats of learning, if it hears naught of God, the Author of all things? They would be doing the child an injustice by not placing it in such an institution where religion is combined.

Before going further in our subject it would be well to have clear before our minds what we understand education to be. "In a broad sense of the word," says E. A. Pace, "it includes everything by which intelligence is developed, knowledge is acquired, and character formed." To put this synoptic definition in a more concise form, "it is the training of oneself physically, mentally and morally." And unless one has developed all three faculties he cannot in any true sense of the word call himself educated. His education would be imperfect if only one of the faculties would be trained to the exclusion of the others. So we can readily conclude that we cannot possess a perfect education if we are not well grounded in all that relates to the welfare of our spiritual nature, although we may have fathomed the depths of material things.

"Knowledge acquired and character formed." These two faculties must work hand in hand. Knowledge without the impulse received by religion is simply the placing into one's hands of the means of working incalculable mischief. Speaking of the ignorance of true virtue in a man who has cultivated his mental powers, Gladstone says, "A man educated intellectually, but not morally, may be more dangerous than before."

Did not God create us according to his image and likeness? Surely this does not hold good only for exterior likeness, but that we ought to strive to perfect and develop the powers of our soul. And this only a religious education can do. All our faculties are God-given. Therefore, mental culture is not the prime factor to be developed to the exclusion of the others, especially that of strengthening ourselves morally, to learn to discern right from wrong. Herbert Spencer's words are very appropriate here, "It works grave mischief whenever intellectualization precedes moralization."

A true system of education, then, is one directed to the formation of character, to the training of man to perfect himself in discipline and the personal mastery of himself. And such a system of learning is found in the curriculum of the Catholic schools. It possesses true education, whose aim is the guiding of human beings from the state of imperfection to the state of perfection. "It is the development of man according to the highest attainable standards, the discipline of the soul and body into the best that can be had." Great stress is laid on training, the chief means of forming character, in the system of the parochial schools. So we see that

(Continued on page 8)

KUŠNI KRUHEK

By Joliet George

Tonček was 7. His mother put "ajdove žgance" on the table. But he didn't like plain "ajdove." "Jaz nočem ajdove; dajte mi krompirjeve." His mother told him to eat what he gets and be thankful. Tonček pouted. Up came his "trma." When he was mad, Tonček's red face was his "trma-meter."

With his elbow he brushed his piece of bread to the floor. Now in all her years, Tonček's mother never saw any of her children fail to pick up a fallen piece of bread. They always lifted it from the floor to their lips . . . and kissed it . . . because it was a symbol of another Bread . . . the Bread of Angels. "Kušni kruhek," their mother always said, "if you respect common bread, you will never disrespect the Bread of Heaven."

But Tonček was too mad now to obey this sacred tradition. He did not kiss the bread. He did not even pick it off the floor. That night his father sent him to bed with a memorable thrashing and no supper. Tonček always picked up his bread after that . . . and kissed it.

The same month Tonček and the second grade went to the altar rail for the first time. The boys wore white ties; the girls white veils. "Domine non sum dignus," said the priest. But Tonček heard only his mother's oft-repeated words: "Kušni kruhek," while his soul whispered, "Lord, I am not worthy . . . to kiss you." But the Lord came to Tonček, and Tonček kissed Him in the Sacred Bread—not only with his lips, but with his very soul.

Twenty-six years later Tonček was Tony, one of the riveters amid the steel girders of the new 83-story Booklovers' Building. They lunched on the L-beams. Tony was glad when the lunch whistle silenced the clattering, clangoring, almost maddening air-hammers. He would be twice as glad at quitting time when he could go home for a "nip and a nap" . . . drowning the noisy echoes of the day in "bottled sleep."

"Pay checks tonight, Tony it's Saturday," said Tony's burly bucker. "The drinks are on me . . . we'll stop at Frank's on the way home. What a fellow on this job needs is a two-night jag to knock these machine guns out of his ears."

Tony agreed. A two-night sleep—a booze snooze—over Sunday . . . what could be sweeter? Just then the bucker decided he had eaten enough sandwich and tossed the remainder away. Tony watched the bread roll over the girder and land on a concrete form. It reminded him of something years ago . . . and he wondered just a little what the bucker thought of him as he climbed down to the concrete form, picked up the bread . . . kissed it . . . and slipped it into his pocket. "Kušni kruhek" . . . mother's words came back to him. Oh, how long since he had kissed bread . . .

The quitting whistle blew. While his bucker was changing into street clothes, Tony did not wait to change, but took the first elevator to the ground. That afternoon, somewhere in that large city, behind a wire grating, spoke a voice sincere and firm: "This is nineteen years since my last worthy confession" . . . while a burly bucker waited in vain at Frank's.

Next morning Tony rose early. Once again he was Tonček of old, the Tonček whose mother had taught him to "kušni kruhek." Yes, he was on his way to kiss again with his soul the Bread of Life and Joy. And he didn't mind the noise of yesterday's rivet hammers ringing

PLEASED TO MEET YOU

By Brooklyn Knight

The Knights of Trinity have this past week purchased two shares of stock from the Slovenian-American Auditorium of Brooklyn. Thus we are members of a corporation from now on. "Whoopie!"

Some people may probably say, "What are two shares compared to the amount the rest of the societies hold?" Well, now, that's a horse of a different color. You must bear in mind, my dear friends, that the Knights are existing only since the beginning of this year. The bigger we get, the more money we have in the treasury, the more shares we'll eventually buy.

At the present time we have an open drive for new members. There are, I know, hundreds of young Slovenian-American chaps spread all over the boroughs of Brooklyn and Queens who are in ignorance of this new organization and its purpose.

We are a society of young men who stepped forward to continue the KSKJ activities and responsibilities our fathers are gradually leaving to us.

Now you, mladi Slovenci, snap out of it. If you have any Slovenian blood trickling in your veins, you'll certainly heed our call. Don't be afraid of us, we're not inviting for the purpose of biting you or anything like that, but we're here ever ready to extend you a glad hand and to call you brother. Once with us, never regretted.

In a very short time we aim to inaugurate all kinds of athletic sports. No doubt there are some among you who are very capable baseball, basketball, handball, tennis ball players, swimmers, boxers, bowlers and billiard sharks. If you wish to partake of these sports, put on your roller skates and let's see you.

I am pretty certain that some of our western KSKJ brothers and members of various teams are itching for some Brooklyn competition. Now if all of us Brooklyn Slovenes get together we certainly can give them some keen competition and thereby we'll be able to travel and meet our western friends personally.

Perhaps you are in ignorance as to where and how to meet us. Just call at the Slovenian-American Auditorium, corner Irving Ave. and Bleeker St., on one of our meeting nights, which we hold every second and fourth Tuesday of the month.

So once more I ask you to think it over and at the close of your thoughts you'll admit that I am right. It isn't so very hard to miss a show, or to close your thrilling story book, or to leave your radio, or to postpone a date just for one night, because after you meet us you will realize that it certainly was worth it. Wiggle yourself into your coat, tilt your hat to one side, look into the mirror and say, "Well, now I'm going to meet a real gang."

That's the stuff!

Baraga Day in Lemont Baraga Day will be celebrated July 19 by the KSKJ excursionists, who will gather in Ljubljana, Jugoslavia, for that purpose. Simultaneously with the celebration in Europe American Slovenes will do honor to the saintly bishop on the same day in a program to be given at Lemont, Ill., under the auspices of the Baraga Association and the Franciscan Fathers of Lemont.

All KSKJ lodges in the vicinity of Chicago are cordially invited to participate in this program.

in his ears as he walked along to church.

THAT PROMISE

(Continued from Page 7)
prompter! You're wrong this time."

It was while on a business trip in New York that the unexpected happened. While he was there, he decided to purchase some imported jewelry. Going in one of these business houses, he made his purchase. While writing out a check for the required amount, a crash was heard outdoors. Everyone seemed to be anxious to see what it was about, and he rushed out into the street. A large crowd had already gathered around the scene of the accident. Voices were heard yelling, "Does anyone know her? Where does she live? Is she hurt bad?" Richard was now already in the thick of the crowd.

"Back away! Give her air!" The ambulance had arrived. As they raised the pale form of the woman into the ambulance, Dick shrieked out:

"Why, it's Clara!" Tears were flowing down his cheeks as he tried to get to her. With the aid of a trooper he was soon by her side, but she was unconscious. As soon as they arrived at the hospital he secured the best specialists in the city to insure life for her. Seconds seemed to drag like weeks. They reported her condition to be very critical. Dick began to pray—to pray as he never prayed before.

Finally after what seemed like an eternity to the anxiously waiting young man, the efforts of the specialists were rewarded in so far as Clara was regaining consciousness. Richard was not allowed to be too close for fear that she might recognize him and the shock prove too great for her to withstand. In her semi-consciousness she was murmuring something.

"What is she saying, nurse?" inquired Richard.

"Can't make out what it is yet," she answered quietly.

But as the hours passed on she grew more audible.

"What is she saying now?" inquired Richard again.

"Why," exclaimed the nurse. "She is calling your name and saying something about Saint Anthony!"

A streak of light flashed through Capt. Raynar's brain. It began to reel with activity. Now he could see. He was beginning to understand. "Saint Anthony, the Wonder-worker, has brought us together," he mused nervously. Thoughts of their wedding day came to his mind. That promise—Yes, and how he had brought them together. "Surely," he said hopefully. "She cannot die."

As the weeks passed, she became better. She was to live. Dicky was by her side every day.

"Wasn't it wonderful how Saint Anthony brought us together?" she would say.

"It indeed was," he would answer.

"Soon we'll be able to fulfill our promise. Remember the pilgrimage?"

"Certainly, and we are going. This is the 700th anniversary of his death, you know."

"My dear, you are as loving as ever."

"And you, why, you are as sweet as ever."

A little kiss, a little hug, and that was the way that evening ended.

The next day she was taken out of the hospital. She was as beautiful as spring and as sweet as the fragrance of May flowers. This was a source of joy for Dick, but he had a bothersome thought, which gave him no peace. Arguing with himself for a while, he finally decided not to tell Clara of his love affair in Winbloom.

Slovenian Youth Drowns While Swimming

Peter Krantz Jr., 16 years old, son of Mr. Peter Krantz Sr. of Sparland, Ill., drowned in the Vermillion River near Oglesby on Monday, June 29, while vacationing at the home of his uncle, Mr. Ed Livek of Black Hollow. The lad was seized with a cramp as soon as he entered the water and sank out of sight.

The funeral was held from the home of his uncle in Black Hollow to St. Roch's Catholic Church in La Salle, where a Requiem High Mass was said over the remains at 9 o'clock Thursday, July 2. The Rev. Father Winkler, assistant pastor, officiated at the Mass. Burial was made in St. Vincent's Cemetery.

Oglesby Slovene Expires

John Adams, 59, a resident of Oglesby for the past 18 years, died at St. Mary's Hospital in La Salle after an illness of six months. He was removed to the hospital on the day of his death, but his condition was so serious at that time that little hope was held for his recovery. He is survived by his wife, Mrs. Mary Adams, one daughter, Molly, at home, and a stepson, Louis Petchnik of Chicago.

The funeral was held from the family home on E. First St., Oglesby, to St. Roch's Catholic Church in La Salle. Burial was made in St. Vincent's Cemetery.

La Salle Slovenes to Lemont

On July 19 La Salle Slovenes will pilgrimage to Lemont, Ill., to take part in the celebration of last year's Baraga centenary. A great crowd will leave La Salle by automobile, and it is rumored that probably a special car is to be chartered for that day.

The La Salle boys, members of the Holy Name Juniors, are working in Lemont the past few weeks. The work in process is the erection of a grotto which is to be part of the display on the 19th of this month.

Chalk That Up

Pat O'Hara and Mike Murphy had taken jobs at a colliery. Pat broke his shovel when he was down in the mine. Too lazy, however, to take it to the surface he left it for his friend, writing:

"Take my shovel out, Mike. I've forgotten it!"

Michael knew Pat of old, and refused to be caught by such a trick. He rubbed the message off and substituted one of his own:

"Take it out yourself. I've never seen it."

A city chap went to work for a farmer out in one of the western counties of Kansas recently. At 3 o'clock the next morning the farmer called him to begin the day's labors. A few minutes later the young man came out of the bedroom carrying his grip.

"You ain't a-goin' to take that grip with you to work, air you?" asked the farmer.

"Naw," answered the man with fine scorn, "but I'm goin' to find some place to stay all night!"

Amazing But True

Irate Father: I can see right through that chorus girl's intrigue.

Lovesick Son: I know, dad, but they all dress that way nowadays.

Teacher: Tom Wallace, you inherited your laziness from your father.

Tom: No, ma'am; he still has his.

But something had to be done about it.

(To Be Continued)

HOW TO KEEP YOUR LODGE FROM GETTING KNOWN

(Continued from Page 7)
porter sat down—crestfallen and very peeved. In about five minutes he arose and quietly left the room.

The secretary is still wondering why there wasn't some account of that important meeting in the paper the following morning. She used one of the best methods I know of for completely stifling publicity. That reporter reported back to the city editor just what kind of a reception he received. The next time that organization asks the city editor to send over a reporter, he will politely tell them to go to that place where the fire department is ineffectual.

Another good type of press correspondent is the one who couldn't recognize a news item if it came up and spoke to him. I'll illustrate. Some years ago, I won't tell you how many, I was a reporter on a Michigan paper. A reporter was sent out to cover a political meeting. Around midnight he returned. The city editor asked him where his story was. He said there wasn't anything to write about, because they didn't have the meeting. Further inquiry brought forth the fact that a fight occurred at the outset of the meeting in which the police were called in to separate the combatants and sort out a few of the delegates for hospital treatment.

A press correspondent of this type, in the event that your lodge decided to appropriate a certain sum of money for a public wading pool for the children in the poorer section of the community; or to provide a fund to furnish milk for the undernourished school children, wouldn't feel that there was anything worth writing about in such action. That, I consider, the ideal type of press correspondent to keep your lodge from being known.—Selected.

Thank You

On behalf of the Joliet Baseball Club and the Joliet KSKJ people I take this means of extending sincere thanks to the Chicago players who were so accommodating in presenting to us the Our Page Follies. Special thanks and commendation is due Mr. Joseph Gregorich, through whose efforts the show was made possible in Joliet. Again we say, "Thank you!"

Joliet People.

per John A. Churnovich.

MIDWEST BASEBALL

July 12: Waukegan at Chicago; Joliet at South Chicago.

July 19: South Chicago at Waukegan; Chicago at Joliet.

July 26: Joliet at Waukegan.

BIRTHSTONES

Here is the New Guide to Birthstones:

For laundresses, the soapstone.

For diplomats, the boundary stone.

For architects, the cornerstone.

For cooks, the puddingstone.

For Bolsheviks, the bloodstone.

For the sugar dealers, the sandstone.

For taxi drivers, the milestone.

For grouchies, the bluestone.

For Irishmen, the Blarney stone.

For borrowers, the touchstone.

For pedestrians, the paving stone.

For stock brokers, the curbstone.

For shoemakers, the cobblestone.

For burglars, the keystone.

For manicurists, the pumice stone.

For tourists, the Yellowstone.

For beauties, the peachstone.

For geniuses, the tombstone.

For most of us, the grindstone.—Interborough Bulletin.

Penn State Graduate

Included in the list of graduates from Pennsylvania State College was John Bevec of Canonsburg, Pa., a member of St. Jerome's Lodge, No. 153. Mr. Bevec received his primary education in Strabane and completed his preparatory course at Linden and Cecil, Pa. The State College conferred upon him the degree of Bachelor of Arts June 8. He will follow the teaching profession next fall.

Delegate to Convention

Mr. Frank Suhadolnik, editor of the Cleveland Journal, returned to Cleveland after spending a week in New York City, where he attended the National Library Board convention.

Hans: Vot is dot breeches of promise suit I see about in der papers?

Fritz: If you order it dot's der pair of pants you don't get.

Letter Hunt

"My wife is an ardent pursuer of new vitamins," said the husband of the food faddist.

"She has discovered I's in potatoes, O's in doughnuts, Q's in pitagals and X in hash. But she's still hunting for V's in trousers pockets."

SHAMPOO AND SINGE

By GEE DEE

The story thus far: Gee Dee on a liner voyage for Europe hears beckoning voice call "Gee!" Thinking he was summoned, he locates a "sweet young thing," who tells him that she was calling her dog. To make amends the couple arrange to breakfast the following day.

There she was, fumbling with the silverware and glancing around like a mechanical doll, wondering if I would keep the appointment. Did I? Well, it was a grand morning and I felt nothing less than like a peep cracking through an egg shell. I ran my glance over the tables and finally saw my appointment.

A few seconds and I presented myself.

"Good morning, Mr. Gee," she said. I smiled like the man in the moon and beamed.

"Good morning, Miss—a—a—"

"Ansonia is the name," and she petted her dog.

I gave a quislitive nod, "My, how sweet! May I call you Ansie?"

"You had better be seated or you will not be in time for lunch."

"Thank you." I propped the chair, fumbled with the napkin

and continued, "Don't tell me that you are traveling alone. I imagine it must be rather lonesome."

"Well," and she smiled, "not with Gee around—I mean my little dog."

"Pardon, Ansie, but why don't you try feeding him dog biscuits? Imagine his embarrassment if he ever bites into a wooden leg by mistake."

We exchanged words, looks, smiles, etc., and everything was rosy until the waiter yelps, "Monsieur." I was a bit perturbed and made it known with "Je ne comprend de," and like back in Cleveland, added, "I'll have two and turn them over. No cream in the coffee."

I used my fingers and everything trying to make him understand that I wanted eggs. I even drew a picture of a chicken on the menu, and, of course, the hen-fruit, before he "Oui-ouied" me.

Little fish on the big ocean. That's what they could name me as I began to nibble on the bait. "Do you know, Gee," Ansie sighed pathetically, "I haven't a thing to do this afternoon. I am just dying to play a little bridge."

Just like the writing on the wall, I saw through it. "Well," said I, "maybe I could help you out." I was about to sip my coffee when like a cyclone Gigolo, her purp, ups on the table and, according to bathing rules, dips his tail in my coffee. I have heard of socks in coffee, but this is the first time for a tail.

"I had to be polite, so I snapped my napkin and began to wipe the purp's tail. That made 2 to 0 for the purp, and if I play bridge with her this afternoon, thought I, perhaps I can even up the score. So I smiled and said meekly, "What time shall I call this afternoon?"

She was pleased, "Cabin No. 13 at 1:37." And we parted, as I had a report to send in to Our Page and it was past due.

Next week: Gee plays bridge with Ansie. What kind of a hand do you think he will hold? Don't miss the next installment!

SHEBOYGAN JUMP OVER WALK

By Sheboygan

The Waukegan KSKJ baseball crew invaded Sheboygan Sunday, June 28, at Greendale Park and noddod to the C. and M. Jolly Boosters to a score of 8 to 1 favoring the Boosters. The Waukegan sluggers came down in friendly rivalry and took the outcome of the game with good sportsmanship. John Versey of the Boosters' team showed skill at bat and hit a homer across the field, which sent the Waukeganites scrambling after the ball. Marty Kramer displayed good pitching ability, allowing the out-of-townners only five scattered hits. A return match game is contemplated in the near future.

JULY IS CELEBRATED THE WORLD OVER

Canada, July 1, Dominion Day.

China, July 1, Summer Holidays.

United States, July 4, Independence Day.

Venezuela, July 5, Independence Day.

Argentina, July 9, Proclamation of National Independence.

Brazil, July 14, Liberty Day.

France, July 14, The Fall of the Bastille.

Siam, July 14, National Fete.

Uruguay, July 18, Constitution Day.

Colombia, July 20, Independence.

Belgium, July 21, National Independence Day.

Turkey, July 23, Proclamation of the Constitution.

Spain, July 25, The Day of the Patron Saint of Spain.

Peru, July 28, 29, 30, National Independence Days.

St. Vitus' Picnic

St. Vitus' Lodge, No. 25, will hold its annual picnic Sunday, July 12, at Spelko's Grove on St. Clair Ave. Needless to say, the Vitus boys always stage a real picnic, with plenty of refreshments. Val Turk will feature the program with his dance music. Come early and don't miss a dance.

Parish Has Anniversary

The 20th anniversary of the SS. Cyril and Methodius Church of Sheboygan, Wis., was impressively celebrated with a High Mass July 4 by the Rev. James Cherne. In 1911 the first Slovenian church was blessed by the Rt. Rev. Msgr. D. Thill of Sheboygan, and the first Mass was read on April 9, 1911. Appropriate hymns were sung by the church choir during the services.

An American and a Scotchman were discussing the cold experienced in winter in the north of Scotland.

"Why, it's nothing at all compared to the cold we have in the States," said the American. "I can recollect one winter when a sheep, jumping from a hillock into a field, became suddenly frozen on the way, and stuck in the air like a mass of ice."

"But, man," exclaimed the Scotchman, "the law of gravity wouldn't allow that."

"I know that," replied the American, "but the law of gravity was frozen, too."

Described

Visitor (speaking of little boy): He has his mother's eyes.

Mother: And his father's mouth.

Child: And his brother's pants.

"I rather pride myself on one thing," said "Shorty." "Although I have the brightest, cutest, best youngster I ever saw, I never brag about him."

"So your husband is dead, Mrs. Jolly? I am sure I am sorry for your loss."

"There ain't no loss, ma'am. We got his insurance."

McGinty: I've a terrible corn on the bottom of my foot.

Pat: That's a foine place to have it. Nobody can step on it but you.

In the old days, a Ford was a place where you crossed the river. Now it is every place you try to cross the street.

John Urbanch Drowns While Temporarily Deranged

John Urbanch of 1012 Canal St., La Salle, Ill., jumped into the Illinois River to his death while temporarily deranged, Saturday, June 27. Mr. Urbanch was 45 years old and single. It was said that the excessive heat of the past few weeks temporarily deranged the man's mind. He is survived by a sister in Chicago.

The funeral was held on Wednesday, July 1, from the bachelor quarters to St. Roch's Catholic Church. Burial was made in St. Vincent's Cemetery. He was a member of St. Martin's Society No. 75 KSKJ.

Mrs. Shebat Expires

Mrs. Shebat, who was the widow of the late Frank Shebat, who died in 1928, succumbed after being ill for the past two years with a complication of diseases. Her condition became serious about two months ago.

Born in Yugoslavia Jan. 21, 1873, Mrs. Shebat came to La Salle 25 years ago. She was a member of the Holy Family Society No. 5 KSKJ, the Slovenian Ladies' Union No. 24 and the Christian Mothers' Society of St. Roch's Catholic Church.

Surviving are six children, Mrs. Louis Kuntarich of Gary, Ind.; Mrs. Laurence Urancich, La Salle; Frank, Agnes, Rudolph and Henry at home; also the Rev. Father Plaznik, a cousin of the deceased.

The funeral was held on Monday, July 6, from the family home on Sixth St. to St. Roch's Catholic Church. Burial was made in St. Vincent's Cemetery.

Parish Has Anniversary

The 20th anniversary of the SS. Cyril and Methodius Church of Sheboygan, Wis., was impressively celebrated with a High Mass July 4 by the Rev. James Cherne. In 1911 the first Slovenian church was blessed by the Rt. Rev. Msgr. D. Thill of Sheboygan, and the first Mass was read on April 9, 1911. Appropriate hymns were sung by the church choir during the services.

An American and a Scotchman were discussing the cold experienced in winter in the north of Scotland.

"Why, it's nothing at all compared to the cold we have in the States," said the American. "I can recollect one winter when a sheep, jumping from a hillock into a field, became suddenly frozen on the way, and stuck in the air like a mass of ice."

"But, man," exclaimed the Scotchman, "the law of gravity wouldn't allow that."

"I know that," replied the American, "but the law of gravity was frozen, too."

Described

Visitor (speaking of little boy): He has his mother's eyes.

Mother: And his father's mouth.

Child: And his brother's pants.

"I rather pride myself on one thing," said "Shorty." "Although I have the brightest, cutest, best youngster I ever saw, I never brag about him."

"So your husband is dead, Mrs. Jolly? I am sure I am sorry for your loss."

"There ain't no loss, ma'am. We got his insurance."

McGinty: I've a terrible corn on the bottom of my foot.

Pat: That's a foine place to have it. Nobody can step on it but you.

In the old days, a Ford was a place where you crossed the river. Now it is every place you try to cross the street.

CATHOLIC EDUCATION

(Continued from Page 7)
the Catholic system of education, strictly followed, is merely a perfect combination of all God-given faculties, body, mind and soul.

"Down with the parochial school!" is the cry of the fanatics. They wish to do away with the doctrine, "Render unto Caesar the things that are Caesar's, to God the things that are God's." They would have "Render all to Caesar." And if the training of children was left to them, to be taught principles in conformity with their own whims and fancy, what would be the inevitable result? A nation whose principles would read: "Think and do as you please!"—an atheistic nation!

"What the school is, the nation will be," says one writer. Eliminating parochial or religious schools is simply a certain step toward the overthrow of a government. France is a practical example. She trifled with the school, she "blew out the lights of heaven." And what were the results? Francis Cann depicts them thus: "She became a childless nation, striving in vain to repopulate her land. God had been taken out from the lives of the children, had been placed in a secondary position, with the result that she became an atheistic nation." In our own present day this principle is being carried out in Russia. It simply convinces one of the saying, "History repeats itself."

Let us recall the words, "Render to Caesar the things that are Caesar's, and to God the things that are God's." How of it is not heard that Catholics are unpatriotic, that the parochial school is a menace to patriotism. Was it not Columbus; a Catholic, who discovered America? Was it not Maryland, which was the only Catholic colony, the first to give that which now is a fundamental principle of this nation—freedom of conscience to all? History will convince an intelligent and broadminded reader that the Catholic educational system does not teach unpatriotism, nor are its parochial schools detrimental to the nation, but contrarily, they are a blessing. The church at all times deemed it necessary that the children should be taught letters along with the principles of faith and morals. To show the strictness of the church in this regard we shall cite the following, given forth from the Third Plenary Council of Baltimore in 1884: "A parochial school must be erected near each church." The Council further decreed that all Catholic parents are bound to send their children to parochial schools.

The aim of Catholic education is not to separate the Catholic body from their citizens, but to keep them loyal to God and worthy of their country. Truly the better Catholics we are the better citizens we are. To be good citizens we need but to carry out the precepts of God and of the Church. Therefore, Catholic parents bear in mind: "As you rear and educate your children, so will they be." Give the child the religious education to which it is entitled so that in later life it may not falter in its duty to "give to God the things that are God's, and to Caesar the things that are Caesar's."

"Waiter, take this salad away, there's a hook-and-eye in it."

"Yessah. Yessah! Dat's a part of de dressing, sah."

In the old days, a Ford was a place where you crossed the river. Now it is every place you try to cross the street.